

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οι τερατάνθρωποι
'εκδικούνται!

2

By way

Οι Τερατάνθρωποι έκδικούνται

Τὰ Πράσινα Τέρατα

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στα βάθη της Άφρικής, στην καρδιά της ζούγκλας. Εκεί δεν έχει πατήσει ποτέ πόδι λευκού ανθρώπου. Μά και οι νέγροι άποφεύγουν συστηματικά να πλησιάσουν στην περιοχή αυτή.

Τέσσερις λόφοι γύρω - γύρω σχηματίζουν ένα είδος τεραστίας λεκάνης, που μοιάζει με πελώριο κρατήρα ήφαιστέιου.

Οι λόφοι είναι καταπράσινοι και γύρω τους άπλώνεται

ή ζούγκλα με την πυκνή βλάστησή της.

Μέσα όμως στη λεκάνη που σχηματίζουν οι λόφοι, δεν υπάρχει ούτε το παραμικρό χορταράκι. Όλα είναι ξερά και άγονα εκεί μέσα. Δέ βλέπεις παρά μόνο πέτρες και γυμνό, σκληρό χώμα.

Αν ρωτήσης ένα νέγρο ποιο είναι το μέρος αυτό και γιατί δε φυτρώνει τίποτα εκεί μέσα θα σου πη με τρόμο:

— Σσαστ! Δεν κάνει να μιλάμε για την Κοιλιάδα του Διαβόλου! Όποιος πατήσει εκεί μέσα πεθαίνει! Άκομα και τὰ φίδια πεθαίνουν όταν

μπούν στην Κοιλάδα του Διαβόλου! Ἀκόμα καὶ τὰ πουλιά πεθαίνουν ὅταν πετάξουν πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα αὐτή! Ζοῦν κακὰ πνεύματα ἐκεῖ!

Εἶναι πρωί. Ὁ δυνατὸς ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς μόλις εἶχε πρόσβασι πρὶν ἀπὸ τὶς μακρινὰς βουνοκορφές. Τὰ πουλιά κελαδοῦν μέσα στὰ φυλῶματα.

Ακούγονται κραυγὲς ἀγριμῶν. Τὰ κοπάδια τῶν πιθήκων ξεφωνίζουν ὑστερικὰ πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Κάπου μακριά, ἓνα κοπάδι ἐλέφαντες βόσκουν, κάνοντας τὰ μικρὰ δέντρα νὰ σπάζουν καὶ νὰ πέφτουν μὲ κρότο στὸ πέρασμά τους.

Λίγο πιὸ περὰ, μιὰ συντροφιά ἀπὸ γορίλλες ταξιδεύει σιωπηλὰ ἀνασαίνοντας μὲ εὐχαρίστησι τὸ ὁροσερὸ πρωῒνὸ ἄερα...

Μέσα στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου ὅμως εἶναι ἀπλωμένη ἡ πιὸ ἀπέραντη σιωπή. Τίποτα δὲν ἀκούγεται! Κανένα κελάδημα, κανένας κρότος, καμμια κραυγή...

Ξαφνικά, κάτι παράξενο συμβαίνει! Κάτι τρομακτικό! Κάτι ἀπίστευτο!

Ἡ γῆ μέσα στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου ἀρχίζει νὰ ἀνασηκώνεται σιγά - σιγά καὶ νὰ σκαζῇ, ὅπως σκάζει τὸ ζυμᾶρι ὅταν φουσκώνει!

Σχηματίζονται τεράστιες ἀχτιδωτές ρωγμές, ἐνῶ ἓνας ὑ-

πόκωφος κρότος βγαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Ἐπειτα ὁλόκληρο τὸ κέντρο τῆς κοιλάδας τινάζεται στὸν ἄερα ψηλά, πολὺ ψηλά. Πέτρες καὶ χῶματα ἀνυψώνονται, περνουν πάνω ἀπὸ τοὺς λόφους καὶ σκορπίζονται σὰν βροχή πάνω στὴ ζούγκλα ὁλόγυρα.

Γιανικὸς ἐπακολουθεῖ.

Ὅσα ζῶα οὐκ ἐπέφτουν νεκρὰ ἢ πληγωμένα ἀπὸ τὶς πέτρες, φεύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἀπροσδοκῆτης αὐτῆς καταστροφῆς, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν τρόμο τους.

Μέσα στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου ἔχει σχηματιστῇ τώρα μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη μαύρη τρύπα.

Περνοῦν μερικά λεπτά. Ὅλα ἔχουν ἡσυχάσει τώρα. Ἡ κοιλάδα ἔχει πάψει νὰ σαλεύῃ καὶ κανένας ἡχος δὲν ἀκούγεται.

Ἀκόμα καὶ ἡ ζούγκλα γύρω εἶναι σιωπηλή, γιὰ τὸ ὅλα τὰ ἀγρίμια ἔχουν φύγει μακριὰ!

Ξαφνικά, κάτι ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη τρύπα! Κάτι ζωντανὸ καὶ ἀπαίσιον!

Εἶναι ἓνα κεφάλι ποῦ ἔχει τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ τὸ δῆμα τοῦ εἶναι... πράσινο! Καὶ στὸ κεφάλι τοῦ ἔχει δυὸ παράξενες μεγάλες κεραίες, σὰν αὐτὲς ποῦ ἔχουν οἱ μέλισσες!

Τὸ πράσινο κεφάλι γυρίζει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ κυττάζει ὁλόγυρα σὰν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ κάτι.

Οί κεραίες σαλεύουν κι' αυτές περίεργα. Πότε μακραίνουν και πότε κονταίνουν, σάν περισκόπια υποβρυχίου!

Έπειτα τὸ παράξενο ἐκείνο ὃν δγαίνει ἐντελῶς ἀπὸ τῆ μαύου τρύπα.

Τὸ σῶμα του εἶναι ἀνθρώπινο, μόνο πού τὰ χέρια του εἶναι κι' αὐτὰ πράσινα σάν τὸ πρόσωπό του!

Φαίνεται πῶς ὁλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι πράσινο!

Στὸ χέρι του κρατεῖ ἓνα παράξενο ὄπλο, πού μοιάζει μὲ πιστόλι χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἐντελῶς ὁμοιο.

Πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο Τερατάνθρωπο — γιατί ἔτσι μόνο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πῇ — ξεπροβάλλουν κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι... Στρατὸς ὁλόκληρος!

Κρατοῦν ὅλοι στὰ χέρια τους πιστόλια ὅμοια μὲ τοῦ πρῶτου καὶ κυττάζουν γύρω σάν νὰ φοβοῦνται ἐπίθεσι.

Ἀνάμεσα στοὺς Τερατάνθρωπους πηγαίνοέρχονται κάτι ἀλλόκοτα ζῶα.

Μοιάζουν κάπως μὲ σκυλιά, μὰ τὸ μουσοῦδι τους θυμίζει περισσότερο... κροκόδειλο!

Στὸ κεφάλι τους τὰ σκυλιά αὐτὰ ἔχουν δυὸ κεραίες, ὅπως κι' οἱ Τερατάνθρωποι!

Στῇ ράχη τους ἔχουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀγκαστῶτες προεξοχές, πού θυμίζουν βροντῶσαινο!

Ὁ παράξενος αὐτὸς στρατὸς προχωρεῖ γοργά, πολὺ πρὶο γοργὰ ἀπὸ τοὺς κοινούς

ἀνθρώπους. Βγαίνουν ἀπὸ τὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου καὶ χώνονται μέσα στὴ ζούγκλα.

Ἐκεῖ τὰ δέντρα καὶ τ' ἄλλα φυτὰ εἶναι τόσο πυκνὰ ὥστε τὸ κύμα τῶν Τερατάνθρωπων σταματᾷ. Δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν.

Ένας ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους, πού φαίνεται ἀρχηγός τους, γυρίζει καὶ φωνάζει κάτι σὲ μιὰ ἄγνωστη γλῶσσα.

Μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ πράσινο δέρμα, δγαίνουν καμμιὰ δεκαριὰ Τερατάνθρωποι πού κρατοῦν κάτι παράξενες συσκευὲς ὁμοιες μὲ ἀνεμιστήρες.

Οἱ συσκευὲς ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῖν βουίζοντας. Τὰ δέντρα πού εἶναι μπροστά τους διαλύονται μέσα σὲ μιὰ στιγμή καὶ γίνονται μικρὰ - μικρὰ κομμάτια, σάν ροκανίδια!

Ὁ στονατὸς τῶν Τερατανθρώπων συνεχίζει πάλι τὴν πορεία του. Μπροστά πηγαίνουν ἐκεῖνοι μὲ τὶς συσκευές, πού ἀνοίγουν ἓναν πλατὺ δρόμο ἀνάμεσα στὰ δέντρα, καὶ πίσω ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι...

Πρὶο πέρα, πέφτουν πάνω σ' ἓνα κοπάδι ἀπὸ μεγάλους ἐλέφαντες. Τὰ θωροηκτὰ αὐτὰ τῆς ζούγκλας ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο πού κάνουν οἱ Τερατάνθρωποι δομοῦν ἐναντίον τους σαλπίζοντας ἄγρια μὲ τὶς προβοσκίδες τους.

Οἱ Τερατάνθρωποι δὲν χάνουν τὴν ἡμνοσιμία τους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς σηκώνουν τὰ πιστόλια τους καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη.

Τί παράξενα πιστόλια είναι αυτά; Δέ βγάζουν φωτιά. Δεν αφήνουν κανένα κρότο.

Κι' όμως οι ελέφαντες σταματούν απότομα, σαν να βοηθούσαν μπροστά τους έναν άδιδάπεραστο, άόρατο τοίχο. Μένουν για μερικές στιγμές ασάλευτοι κι' έπειτα σωριάζονται χάμω!

Ο στρατός των Τερατάνθρωπων συνεχίζει το δρόμο του. Πού πηγαίνουν και τί σκοπούς έχουν τα τερατώδη και τρομερά αυτά πλάσματα, που βγήκαν από τα έγκατα της γής;

Και τί είναι τα όντα αυτά, που μοιάζουν τόσο πολύ με ανθρώπους; Γιατί το δέρμα τους είναι πράσινο; Γιατί έχουν κεοαίες στο κεφάλι;

Κανένας ίσως, σ' όλοκληρο τον κόσμο, δεν μπορεί να δώσει απάντησι στις έρωτήσεις αυτές, εκτός από τους ίδιους τους Τερατάνθρωπους...

Ο τρόμος του Κοντοστούπη

ΛΙΓΑ χιλιόμετρα πιά πέρα, στην κορυφή ενός λόφου της ζούγκλας, είναι στημένα δυο αντίσκηνα. Δυο άνθρωποι στέκονται όρθιοι μπροστά τους και με κυάλια παρακολουθούν την τρομερή πορεία των Τερατάνθρωπων.

Ο ένας είναι κοντόσωμος, σχεδόν νάνος. Το πρόσωπό του είναι κωμικό και στά χείλη του είναι διαρκώς άποτυπωμένο ένα χαζό χαμόγελο.

Η μύτη του είναι πολύ μεγάλη και γαμψή. Λέγεται Μπίλ Φάκτ και είναι Άμερικανός δημοσιογράφος. Οί συνάδελφοί του όμως τον ξέρουν περισσότερο ως «Κοντοστούπη».

Ο άλλος είναι ένα όμορφο ξανθό κορίτσι με μάτια που λάμπουν από έξυπνάδα. Λέγεται Έλσα Πάρεν και είναι κι αυτή δημοσιογράφος.

Έχουν έρθει στην Άφρική για να μελετήσουν τις συνήθειες των θηρίων και των άνοιων και να γράψουν ένα βιβλίο.

Δεν περίμεναν όμως ποτέ να αντικρύσουν ένα τέτοιο θέαμα!

—Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης τρέμοντας. Θεούλη μου! Τί τέρατα είναι αυτά; Είναι πράσινα σαν κάμπιες! Έχουν κεραίες σαν μέλισσες και μοιάζουν με ανθρώπους! Παναγίτσα μου!

Η Έλσα χωρίς να κατεβάση τα κυάλια από τα μάτια της, του λέει νευριασμένη:

—Πάψε, λοιπόν, Κοντοστούπη! Με ζάλισες! Άφησέ με να δώ τί γίνεται!

—Και ποιός σ' έμποδίζει να βλέπης, δεσποινίς; άπαντάμε με θυμό ο Κοντοστούπης. Μήπως σου κλείνω τα μάτια; Ή μήπως βλέπεις με τα... αϋτιά σου;

Κοι συνεχίζει τα κλαψουρίσματα του:

—Παναγίτσα μου! Λυπήσου μας! Κύττα τους πώς άνοίγουν δρόμο μέσα στη ζούγ-

κλα! Λες κι' είναι... όδοστρω-
τήρες! "Α!... Νά ένα κοπάδι
έλέφαντες! "Απάνω τους, έλε-
φαντάκια μου! Τσακίστε τούς
Τερατάνθρωπους! Λυώστε
τους! "Ωχ! "Ωχ! Πάνε οί έ-
λέφαντες! Τούς ξέκαναν τὰ τέ-
ρατα! Θεούλη μου! Θά... λι-
γοθυμήσω!

Ό Κοντοστούπης τρέμει τώ-
ρα σάν ψάρι από τὸ φόβο του.
Μά καί ἡ "Ελσα είναι χλωμή
κι' αὐτὴ κι' ἀνάσα της είναι
κομμένη ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης
παρτάει τὰ κυάλια, γυρίζει
καί χώνεται μέσα στὸ ἀντί-
σκηνό του. Πάνω σ' ἓνα σκα-
μνὶ εἶναι τοποθετημένη μιὰ ρα-
διοσυσκευή.

Ό κοντόσωμος δημοσιογρά-
φος, μὲ τὸ πρόσωπο κωμικά
παρμορφωμένο ἀπὸ τὸν τρό-
μο, βάζει τὰ ἀκουστικά στ' αὐ-
τιά του καί γυρίζει κάτι κουμ-
πιά.

Μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει λέει:

—Καλῶ τὴν ἔφημερίδα «Κό-
σμος» τῆς Οὐάσιγκτον! Κα-
λῶ τὴν ἔφημερίδα «Κόσμος»!
Πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρὸ!
Καλῶ τὴν ἔφημερίδα «Κό-
σμος»!

Μιὰ φωνὴ λέει στὰ ἀκου-
στικά:

—"Εδῶ ἔφημερίδα «Κό-
σμος»! Ποιὸς μᾶς καλεῖ μὲ
τὸν ἀσύρματο;

—"Εδῶ Μπίλ Φάκτ!, ἀπαν-
τάει ὁ Κοντοστούπης. Μιλῶ ἀ-
πὸ τὴν Ἀφρική! Πράσινα ἀν-
θρωπόμορφα τέρατα βγήκαν
ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς! Εἴ-

ναι ὠπλισμένα μὲ πιστόλια,
ποὺ δὲ βγαίνουν φωτιά καί δὲν
κάνουν κρότο καί ποὺ σκοτώ-
νουν ἑλέφαντες! "Εχουν πρά-
σινο δέρμα καί κεραίες στὸ
κεφάλι!

"Ενα γέλιο ἀντηχεῖ στ' ἀ-
κουστικά.

—Τρελλάθηκες, Κοντοστού-
πη; "Η ἔχεις ὀρεξι γιὰ φάρ-
σες;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντο-
στούπη γίνεται κατακόκκινο.

—Τὸν κακό σου τὸν καί-
ρό!, φωνάζει. Εἰδοποίησε τὸν
ἀρχισυντάκτη νὰ βγάλῃ πα-
ράρτημα τῆς ἔφημερίδας!
Καί φώναξε στὸ τηλέφωνο τὸν
Τζίμ Μπάρτον! Γρήγορα, ξε-
ροκέφαλε! Γρήγορα, πρὶν...
λιγοθυμήσω!

Λίγα λεπτά ἀργότερα ἡ
φωνὴ τοῦ Τζίμ Μπάρτον, συ-
ναδέλφου τοῦ Κοντοστούπη
καί τῆς "Ελσας, λέει στὰ ἀ-
κουστικά τῆς ραδιοσυσκευῆς:

—Κοντοστούπη! Τί παρα-
μύθια εἶναι αὐτὰ ποὺ σκάρω-
σες; Τί πράσινα τέρατα εἶναι
αὐτὰ καί κουραφέξαλα;

—Τζίμ!, λέει ὁ Κοντοστού-
πης ἱκετευτικά. Τζίμμου μου!
Τζιμάκι μου! Δὲν εἶναι παρα-
μύθια! Εἶναι ἀλήθεια! Μιὰ
τρύπα, μιὰ μεγάλη μαύρη
τρύπα, ἀνοιξε ξαφνικά στὴ γῆ
καί κάτι πράσινοι ἄνθρωποι
μὲ κεραίες βγήκαν ἔξω! "Αν
διασχίσουν τὴν Ἀφρική καί
φτάσουν στὴν Εὐρώπη, ὁ κό-
σμος εἶναι χαμένος! "Εχουν
συσκευὲς ποὺ ἀνοίγουν δρόμο
στὴ ζούγκλα καί μὲ τὰ πιστό-
λια τους σκοτώνουν τοὺς ἐλέ-

φαντες, όπως ένα παιδί σκοτώνει μιὰ μύγα! 'Η 'Ελσα εἶναι ἔξω αὐτὴ τῇ στιγμῇ καὶ τοὺς κυττάζει μὲ τὰ κυάλια της! 'Αν μᾶς πάρουν εἰδησι εἴμαστε χαμένοι!

'Η φωνὴ τοῦ Τζίμ παίρνει τώρα ἓναν τόνο ἀνησυχίας.

—Πρόσεχε τὴν 'Ελσα, Κοντοστούπη, λέει. 'Αν αὐτὰ ποὺ λὲς εἶναι ἀλήθεια, τότε...

—Ναί, ναί, Τζιμάκι μου!, τὸν διακόπτει ὁ Κοντοστούπης. Τὸ κατάλαβες! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ σ' αὐτὰ τὰ τέρατα! Κανένας... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ! 'Αν δὲν βάλῃ αὐτὸς τὸ γεράκι του, θὰ μᾶς ξεκάνουν ὅλους οἱ Τερατάνθρωποι! Κάνε κάτι, Τζίμ! Σώσε μας! 'Αν δὲ μὲ λυπάσαι ἐμένα, λυπήσου τουλάχιστον τὴν 'Ελσα! Ξέρω πὼς τὴν ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπᾷ καὶ πὼς μιὰ μέρα θὰ παντρευθῇτε, Λοιπόν...

—Φτάνει. Κοντοστούπη!, φωνάζει ὁ Τζίμ ἀνυπόμονα. 'Εκανα σφάλμα ποὺ δὲν ἦρθα στὴν 'Αφρικὴ μαζί σας... 'Ο 'Υπεράνθρωπος θὰ ξεκινήσῃ σὲ λίγο γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσῃ! Πρόσεχε τὴν 'Ελσα!

Αἰχμάλωτοι τῶν Τεράτων!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-
ΠΗΣ. βγάζει τὰ ἀκουστικά ἀπὸ τὰ αὐτιά του καὶ βγαίνει ἔξω.

Στέκεται δίπλα στὴν 'Ελσα. Βάζει τὰ κυάλια στὰ μάτια του καὶ κυττάζει.

'Ο στρατὸς τῶν Τερατάνθρωπων συνεχίζει γοργὰ τὸ δρόμο του μέσα στὴ ζούγκλα. Πίσω, μέσα στὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου, ἀπὸ τὴ μεγάλη τρύπα ἐξακολουθοῦν νὰ βγαίνουν κι' ἄλλα πράσινα τέρατα.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ...

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

'Ο Κοντοστούπης κι' ἡ 'Ελσα βλέπουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς ζούγκλας, ἑκατὸ μέτρα μπρὸς ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους ποὺ προχωροῦν, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ νέγρους πολεμιστὲς νὰ παίρνῃ θέσεις μάχης!

Οἱ νέγροι κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα μὲ τὰ τόξα τους καὶ τὰ ἀκόντια ἑτοιμα.

Οἱ Τερατάνθρωποι πλησιάζουν. Οἱ νέγροι τεντώνουν τὰ τόξα τους καὶ ἓνα μικρὸ σμήνος ἀπὸ βέλη πετᾷ πρὸς τὸ μέρος τῶν Τερατάνθρωπων.

Αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν μπροστά, πέφτουν χτυπημένοι ἀπὸ τὰ βέλη! Οἱ Τερατάνθρωποι σταματοῦν ξαφνιασμένοι.

'Ο Κοντοστούπης οὐρλιάζει ἀπὸ γαρά:

—Ζήτωωωω! Μπράβο, νεγράκια μου! Δόστε τους νὰ καταλάβουν!

Σὰν νὰ ὑπακούουν στὶς διαταγές του, οἱ νέγροι πετοῦν τώρα τὰ ἀκόντιά τους ἐναντίον τῶν Τερατάνθρωπων. Μερικὰ ἀκόμα ἀπὸ τὰ πράσινα ἀνθρωπόμορφα τέρατα πέφτουν χτυπημένα.

'Ο ἀρχηγὸς τους δίνει κάποια διαταγή.

Τὰ τερατώδη σκυλιά, μὲ τὸ μουςοῦδι τοῦ κροκόδειλου καὶ τὴν ἀγκαθωτὴ ράχη τοῦ θρονόσαυρου, χυμοὺν μπροστὰ μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα.

Πρὶν οἱ νέγροι προλάβουν νὰ ἀντισταθοῦν ἢ νὰ φυγούν, τὰ σκυλιὰ ρίχνονται πάνω τους καὶ τοὺς καταβροχθίζουν ζωντανούς!

Ἡ Ἑλσα κλείνει τὰ μάτια της ἀπὸ φρίκη. Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καί, γιὰ νὰ μὴν πέση χαμῶ, κάθεται σὲ μιὰ πέτρα.

—Θεοῦλη μου!, μурμουρίζει. Βάλε τὸ χεράκι σου!

Στὸ σάστισμα τοῦ στρέφει τὰ κυάλια τοῦ πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου.

Τινάζεται ὀρθίος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὴν ἀνάσα πιασμένη.

—Ἐ... Ἑλσα!, τραυλίζει. Εἴμαστε χαμένοι! Κύττα ἐκεῖ πέρα!

Τὸ κορίτσι γυρίζει τὰ κυάλια πρὸς τὸ μέρος ποῦ δείχνει ὁ Κοντοστούπης.

Χλωμιάζει περισσότερο ἀπὸ τὸ φόβο της. Μιὰ μεγάλη φάλαγγα ἀπὸ Τερατάνθρωπους ἔχει ξεκόψει ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα τοῦ στρατοῦ τῶν πράσινων τεράτων καὶ προχωρεῖ τώρα πρὸς τὸ μέρος τους, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλσας καὶ τοῦ Κοντοστούπη!

—Νὰ φύγουμε!, ξεφωνίζει ὁ κοντοσῶμος οἰμοσιογράφος μορφάζοντας κωμικά. Θὰ μᾶς βροῦν καὶ τὰ φριχτὰ σκυλιὰ

τους θὰ μᾶς φάνε ζωντανούς! Δὲ θέλω νὰ μὲ φάνε ζωντανό, Ἑλσα μου! Δὲ θέλω!

—Μήπως θέλω ἐγώ; τοῦ λέει τὸ κορίτσι μὲ θυμό. Τί κάνεις ἔτσι; Ἄντρας εἶσαι ἐσύ ἢ... γυναίκα; Ἑλα γρήγορα! Θὰ πάρουμε τὰ ὅπλα μας κι' ὅ,τι ἄλλο μπορέσουμε καὶ θὰ φύγουμε! Μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς βροῦν! Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε τὴν ραδιοσυσκευή, μὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε...

—Εἰδοποίησα τὴν ἔφημερίδα καὶ τὸν Τζιμ!, τὴ διακόπτει ὁ Κοντοστούπης.

—Ὡραία!, λέει ἡ Ἑλσα. Ὅσο νὰ μαζεψῶ τὰ πραγματά, στείλε ἓνα μήνυμα κινούνου σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Παραπατώντας, ὁ Κοντοστούπης μπαίνει στὸ ἀντίσκηνο καὶ βάζει τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά του.

—Καλῶ τοὺς ραδιοσταθμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου! Καλῶ τοὺς ραδιοσταθμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου! Οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι Ἑλσα Πάρεν καὶ Μπίλ Φακτ βρίσκονται σὲ κίνουνο στὴν περιοχὴ τοῦ Βελγικοῦ Κογκό! Ἐνας στρατὸς ἀπὸ πράσινα ἀνθρωπόμορφα τερατά δῆκε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ βαδίζει πρὸς βορρᾶν! Βοήθεια!

Μιὰ φωνὴ εἶπε στὰ ἀκουστικά:

—Ἐδῶ ἀεροδρόμιο Ταγκανίκας! Στέλνομε ἀεροπλάνο!

Ἡ Ἑλσα τραδάει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ἑλα γρήγορα!, τοῦ λέ-

ει. Οί Τερατάνθρωποι πλησιάζουν!

Ο Κοντοστούπης πετάγεται ὀρθίος, χωρίς να δγάλη τ' ἀκουστικά ἀπὸ τ' αὐτιά του. Ἔτσι, παρασύρει τὴ ραδιοσυσκευή πὺ πέφτει χάμω καὶ σπάζει.

Με δάχτυλα πὺ τρέμουν δγάζει τὰ ἀκουστικά, κρεμάει στὴ ζώνη του δυὸ περιστροφὰς, χώνει στὴν τσέπη του μερικά παξιμάδια καὶ ἀκολουθεῖ τὴν Ἑλσα ἔξω.

Κάτω, στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ἀκούγονται τώρα τὰ βήματα τῶν Τερατάνθρωπων πὺ ἔρχονται.

Κάτι οὐρλιαχτὰ φτάνουν ὡς τ' αὐτιά τους. Εἶναι τὰ τερατώδη σκυλιὰ τῶν πράσινων ἀνθρώπων!

Ο Κοντοστούπης κι' ἡ Ἑλσα τρέχουν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Καθὼς τρέχει, ὁ Κοντοστούπης σταυροκοπιέται.

—Θεούλη μου!, μουρμουρίζει. Βοήθησέ μας! Κάνε τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ φτάση πρὶν τὰ δόντια τῶν σκυλιῶν ξεσκίσουν τὸ κορμάκι μου!

Κατεβαίνουν τὴν πλαγιὰ καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν ἕναν ἄλλο λόφο.

Πίσω τους, τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σκυλιῶν ἀκούγονται ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ.

Ξαφνικά, ἡ Ἑλσα φωνάζει:
—Νάτοι, Κοντοστούπη!
Ἔρχονται μὲ τὰ σκυλιὰ τους! Εἶναι μόνο ἑκατὸ μέτρα μακριὰ μας! Καὶ τρέχουν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ μᾶς! Δὲν

προλαβαίνουμε νὰ φύγουμε πιά! Ἄς ἀνεδοῦμε σ' ἓνα δέντρο!

Γυρίζει γιὰ νὰ δῇ τὸν Κοντοστούπη, μὰ ὁ κοντόσωμος δημοσιογράφος ἔχει χαθῇ!

—Κοντοστούπη!, φωνάζει ἡ Ἑλσα. Κοντοστούπη! Ποῦ εἶσαι!

—Ἐ... δῶ!, ἀπαντᾷ μιὰ τρεμουλιάρικη φωνὴ ἀπὸ ψηλά.

Ο Κοντοστούπης ἔχει κιόλας σκαρφαλώσει σ' ἓνα δέντρο!

Παρ' ὅλη τὴν κρίσιμη θέσι στὴν ὁποία θρίσκονται, ἡ Ἑλσα δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ μὲ τὸν τρόπο τοῦ Κοντοστούπης.

Σκαρφαλώνει κι' αὐτὴ στὸ δέντρο καὶ κάθεται σ' ἓνα κλαδί κοντὰ του. Μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι καὶ μὲ τὰ μάτια γεμάτα τρόμο, παρακολουθοῦν τοὺς Τερατάνθρωπους νὰ πλησιάζουν.

Σὲ ἀπόστασι τριάντα μέτρων ἀπὸ τὸ δέντρο, οἱ πράσινοι ἄνθρωποι σταματοῦν.

Ο ἀρχηγὸς τους δγάζει μιὰ παράξενη κραυγὴ καὶ τὰ τερατώδη σκυλιὰ τους ὁρμοῦν μπροστὰ γαδγίζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπάισια.

Ἡ Ἑλσα σηκώνει τὸ πιστόλι της λέγοντας:

—Σημάδεψε καλὰ, Κοντοστούπη! Ἴσως μᾶς ἀφήσουν καὶ φύγουν ἂν δοῦν ὅτι σκοτώσαμε τὰ σκυλιὰ τους!

Τὸ κορίτσι σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ. Ἐνα ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τινάζεται ψηλὰ κι' ἐπει-

τα πέφτει χάμω καὶ μένει ἀκίνητο.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνει κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι του. Τὰ δάχτυλά του τρέμουν. Κλείνει καὶ τὰ δύο μάτια του καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Ἡ σφαῖρα περνάει ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὰ σκυλιά καὶ σκοτώνει ἓναν ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους!

Οἱ πράσινοι ἄνθρωποι ἀφήνουν σιγανὲς κραυγὲς ἐκπλήξεως. Ὁ ἀρχηγὸς τους δίνει μιὰ διαταγὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι του ὑποχωροῦν καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα καὶ παρακολουθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἐπίθεσι τῶν σκυλιῶν.

Ὁ Κοντοστούπης παίρνει θάρρος.

—Τοὺς φάγαμε!, οὐρλιάζει. Τοὺς νικήσαμε!

Καὶ ἀδειάζει τὰ πιστόλια του πάνω στὰ σκυλιά, ποὺ πέφτουν σκοτωμένα τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο!

Σὲ λίγο, κανένα ἀπὸ τὰ τερατώδη σκυλιά, ποὺ εἶχαν ἐξαπολύσει οἱ Τερατάνθρωποι, δὲν εἶναι ζωντανό.

Γιὰ μερικὰ λεπτά, ἀπλώνεται γύρω σιωπὴ. Οἱ Τερατάνθρωποι μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, σὰν νὰ διστάζουν νὰ προχωρήσουν.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω μουρμουρίζει ἡ Ἑλσα, γιατί δὲν χρησιμοποίησαν ἀκόμα τὰ πιστόλια τους! Ἀοὺ μποροῦν νὰ σκοτώνουν μ' αὐτὰ ἐλέφαντες, μποροῦν νὰ σκοτώσουν κι' ἐμᾶς!

--Δάγκωσε τὴ γλῶσσα

Ἐνα ἀπὸ τὰ τερατώδη σκυλιά
ὁρμᾷ ἐναντίον του!

σου!, ἀπαντᾷ με θυμὸ ὁ Κοντοστούπης. Ὡχ, Παναγίτσα μου! Ἐρχονται πάλι!

«Ἀνταρξούμπα!»

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, μερικοὶ Τερατάνθρωποι ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ δέντρο, μετὰ παράξενα πιστόλια τους στὰ χέρια.

—Πρέπει νὰ κατεβούμε ἀμέσως!, λέει ἡ Ἑλσα. Θὰ μᾶς σκοτώσουν σὰν σπουργίτια ἐδῶ πάνω! Καὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ πετάξουμε χάμω τὰ πιστόλια μας, γιὰ νὰ

τούς δείξουμε πώς δὲν ἔχουμε
ἐχθρικούς σκοπούς!

Κατεβαίνουν γοργὰ ἀπὸ τὸ
δέντρο καὶ πετοῦν τὰ πιστό-
λια τους χάμω, πρὸς τὸ μέ-
ρος τῶν ἀνθρωπόμορφων τερά-
των.

Οἱ Τερατάνθρωποι σταμα-
τοῦν, διστάζουν γιὰ λίγο κι'
ἔπειτα προχωροῦν πάλι.

Ἀρπάζουν τὸν Κοντοστού-
πη καὶ τὴν Ἑλσα ἀπὸ τὰ
μπράτσα καὶ τοὺς ὀδηγοῦν
κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους. Τὰ
πράσινα δάχτυλά τους εἶναι
ψυχρά, σὰν μαρμάρινα!

—Μπρρρ!, μουρμουρίζει ὁ
Κοντοστούπης. Οὔτε τὰ φίδια
δὲν εἶναι τόσο κρύα!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερατάν-
θρωπων, ποὺ εἶναι πιὸ ψηλὸς
ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κυττάζει μὲ
περιέργεια τὸν Κοντοστούπη
καὶ τὴν Ἑλσα καὶ προφέρει
μιὰ λέξι στὴν παράξενη, ἄ-
γνωστη γλῶσσα του:

—ΑΝΤΑΡΟΥΜΠΑ!

Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει
καὶ κυττάζει τὴν Ἑλσα.

—Τί εἶπε; τὴ ρωτάει.

—Ξέρω γώ; λέει τὸ κορί-
τσι. Εἶπε «ἀνταρούμπα», μὰ
πὼς θέλεις νὰ ξέρω τί σημαί-
νει αὐτό;

—ΑΝΤΑΡΟΥΜΠΑ!, ξανα-
λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερατάν-
θρωπων ἀγριεύοντας.

—Διάβολε!, μουρμουρίζει
ὁ Κοντοστούπης. Ἀρχίζει νὰ
θυμῶνῃ! Προέπει νὰ ἀπαντή-
σουμε, γιατί — κατὰ ποῦ βλέ-
πω — θὰ μᾶς φάει ζωντα-
νούς!

Καὶ λέει δυνατὰ:

—ΑΝΤΑΡΟΥΜΠΑ!

Τὸ πράσινο πρόσωπο τοῦ
Τερατάνθρωπου φωτίζεται ἀ-
πὸ ἓνα ἀλλόκοτο χαμόγελο.
Οἱ κεραεῖς του σαλεύουν πέ-
ρα - δῶθε.

—ΠΕΡΑΠΙ!, λέει πάλι.

Ὁ Κοντοστούπης δὲ χάνει
οὔτε στιγμή!

—ΠΕΡΑΠΙ!, ἀπαντάει.

Τὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο
τοῦ Τερατάνθρωπου γίνεται
πλατύτερο.

Ὁ Κοντοστούπης καμαρώ-
νει φουσκώνοντας τὸ στήθος
του.

—Βλέπεις; λέει στὴν Ἑλ-
σα. Ἔμαθα κιόλας τὴ γλῶσ-
σα τους. Μπορῶ καὶ συνεν-
νοῦμαι μαζί τους!

—ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ!, λέει
τώρα ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερα-
τάνθρωπων.

Ὁ Κοντοστούπης παίρνει
μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀπαν-
τάει:

—ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ!

Ὁ Τερατάνθρωπος ἀγριεύ-
ει.

—ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ; ξανα-
λέει.

—ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ!, ἀπαντά-
ει πάλι ὁ Κοντοστούπης.

Αὐτὸ ποῦ ἔγινε ἔπειτα δὲν
τὸ περιέμενε καθόλου. Ὁ Τε-
ρατάνθρωπος σηκώνει τὸ πρά-
σινο χέρι του καὶ τὸ κατεβά-
ζει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο
τοῦ Κοντοστούπη.

Ὁ μικρόσωμος δημοσιογρά-
φος χάνει τὴν ἰσορροπία του
καὶ πέφτει χάμω.

—Θεούλη μου!, μουρμου-
ρίζει. Τί τὸν ἐπίασε; Γιατί

μέ χτύπησε; Μήπως δὲν πρόφερα καλά τὶς τελευταῖες λέξεις;

καὶ λέει στὸν ἀρχηγὸ τῶν Τερατάνθρωπων:

—Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρὲ μαντράχαλε, ποὺ ἔχεις ὅλους αὐτοὺς μαζί σου. Ἄς ἤμαστε μόνοι μας καὶ θὰ σοῦδειχνα ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος! Ἐβγα ἔξω ἄν σοῦ βασταῖ, ντέ!

Ὁ Τερατάνθρωπος σκύβει ἐπάνω του.

—ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ; λέει πάλι.

—"Οχι, ὄχι! Πρὸς Θεοῦ!, λέει διασπαστικὰ ὁ Κοντοστούπης. "Οχι, ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ! Καθόλου ΛΟΚΑΡΕ ΜΑ!

Ὁ Τερατάνθρωπος τὸν κλωτσάει στὰ ψαχνά, κάνοντάς του νὰ οὐρλιάξη ἀπὸ τὸν πόνο.

"Επειτα γυρίζει στοὺς δικούς του καὶ λέει κάτι.

Τέσσερις Τερατάνθρωποι ἀρπάζουν τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἑλσα καὶ τοὺς δέχονται σφιχτά.

Ὁ Κοντοστούπης παραληρεῖ ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Μή, Τερατανθρωπάκια μου! Μὴ μὰς σκοτώσετε! Μὴ μὰς ρίξετε στὰ σκυλιά σας! Ἀφήστε μας νὰ φύγουμε καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ... σὰς καταγγείλουμε στὴν ἀστυνομία!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερατάνθρωπων πλησιάζει στὸν Κοντοστούπη καὶ τοῦ λέει ἀγριεμένος:

—Ἀχαπούκο!

—Παναγίτσα μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Τί νὰ κάνω; Ἄν τοῦ πῶ «ἀχαπούκο», θὰ μὲ δεῖρη! Ἄν δὲν τοῦ πῶ «ἀχαπούκο», θὰ θυμώσει! Τί νὰ κάνω; Θὰ τοῦ πῶ τὸ πρῶτο, ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάσει.

Καὶ λέει φωναχτά:

—Ἄνταρούμπα!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερατάνθρωπων τοῦ δίνει πάλι μιὰ κλωτσιά!

Δίνει μιὰ διαταγὴ κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πράσινους ὑπηκόους του πηγαινεῖ κοντὰ στοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς κλείνει τὸ στόμα μὲ λευκοπλάστη!

"Επειτα, τέσσερις Τερατάνθρωποι βάζουν στὴ μέση τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἑλσα καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου, ὅπου κανένα ζῶο καὶ κανένα φυτὸ δὲν μπορούσε νὰ ζήσει!

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει ὀλόκληρος. Σίγουρα, θὰ τοὺς κατεβάσουν στὴ μεγάλη, μαύρη τρύπα, ποὺ χωρὶς ἄλλο ὁδηγεῖ στὴν ἴδια τὴν Κόλαση!.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, στὸ σπίτι του, στὴν Οὐάσιγκτον, ὁ Τζιμ Μπάρτον, ὁ φίλος τοῦ Κοντοστούπη καὶ ἀγαπημένος τῆς Ἑλσας, κάνει παράξενες ἐτοιμασίες.

Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του. Βγάζει τὸ κοστούμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ φορεῖ πάλι.

Είναι τώρα αλλόκοτα ντυμένος μ' ένα κόκκινο εφαρμοστό κοστούμι. Στους ώμους του κρέμεται μιὰ άσπρη χρυσοκέντητη μπερτα. Στο στήθος του, μέ χρυσή κλωστή, είναι κεντημένο ένα «Υ».

“Αν τόν έβλεπε τώρα κανένας, θα φώναζε:

— Ο Υπεράνθρωπος!

Πραγματικά, ό Τζιμ Μπάρτον, ό δημοσιογράφος, κι' ό περίφημος Υπεράνθρωπος είναι τό ίδιο πρόσωπο.

Αυτό είναι ένα μυστικό, πού κανένας στόν κόσμο δέν τό ξέρει, έκτός από τόν Κοντοστούπη, στενό φίλο και βοηθό του Υπεράνθρωπου. Και κανένας, άπολύτως κανένας, ούτε κι' ό ίδιος ό Υπεράνθρωπος δέν ξέρει πώς ό μεγαλύτερος αυτός ήρωας όλων των εποχών δέν γεννήθηκε στη γή, αλλά σ' ένα μακρινό πλανήτη πού δέν ύπάρχει πιά. Και κανένας δέν ξέρει ότι οι υπερφυσικές ικανότητες του Υπεράνθρωπου ήσαν κάτι πού αυτός είχε κληρονομήσει από τούς γονείς του.

Ο μακρινός πλανήτης, όπου ζούσαν οι γονείς του Υπεράνθρωπου, καταστράφηκε μιὰ μέρα από την έκρηξη μιὰς ατομικής βόμβας και έγινε χιλια κομμάτια.

Ο μόνος πού έζησε ήταν ό Υπεράνθρωπος, πού ήταν τότε μωρό ενός έτους. Λίγο πριν από την έκρηξη, ό πατέρας του τόν είχε βάλει μέσα σ' ένα αερόπλοιο και τόν είχε έξαπολύσει στο διάστημα.

Η τύχη τό ήθελε να πέσει τό αερόπλοιο στη γή, και μάλιστα στην Καλιφόρνια, όπου κάτι χωρικοί ανάθρεψαν τό μωρό, χωρίς να ξέρουν πώς αυτό είχε γεννηθί σ' άλλο πλανήτη και χωρίς να ξέρουν πώς έκρυβε μέσα του άπίστευτες ικανότητες.

Όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι της φυλής των γονέων του, πού είχαν χαθεί μαζί με τόν πλανήτη τους, έτσι κι' ό Υπεράνθρωπος ήταν καταπληκτικά δυνατός. Μιὰ γροθια του ήταν αρκετή για να ανοίξει στα δύο τό θώρακα ενός τάνκς!

Οι σάρκες του ήσαν τόσο σκληρές και συγχρόνως τόσο έλαστικές, ώστε οι σφαίρες δέν τις τρυπούσαν. Η φωτιά δέν του έκανε τίποτα.

Και — τό πιο έκπληκτικό απ' όλα — ό Υπεράνθρωπος μπορούσε να πετάει άνετα σαν αετός, αλλά με γρηγοράδα πολύ μεγαλύτερη!

Ο Υπεράνθρωπος πλησιάζει στο παράθυρο. Τα φρύδια του είναι ζαρωμένα και τό μυαλό του ταραγμένο από σκοτεινές σκέψεις.

“Ελσα, η αγαπημένη του, κι' ό Κοντοστούπης, ό φίλος του, βρίσκονται σε κίνδυνο! Θα προλάβη να τούς σώσει; Η θα φτάσει όταν πιά θα είναι πολύ άργά;

Απλώνει τα μπράτσα του, λυγίζει τα γόνατά του και τα τεντώνει άπότομα.

Βρίσκεται έξω από τό πα-

ράθυρο καί, σὰν χελιδόνι, σκί-
ζει τὸ βραδυνὸ ὄροσερο ἀέ-
ρα!

Πετὰ πάνω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόλι. Κάτω, οἱ ἄνθρωποι τὸν βλέπουν καὶ λένε μεταξύ τους μὲ θαυμασμό:

—Ὁ Ὑπεράνθρωπος! Σίγουρα, κάποιος κίνδυνος ἀπειλεῖ παλι τὴν ἀνθρωπότητα! Ὅσο ὑπάρχει ὁμως ὁ Ὑπεράνθρωπος, μπορούμε νὰ εἴμαστε ἥσυχοι! Θὰ μᾶς σώσει, ὅπως μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν τρομερὴ συμμορία τοῦ «Ἐωσφόρου»!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει πίσω τὴν πόλι. Πετὰ τώρα πάνω ἀπὸ ἀπέραντες καλλιεργημένες ἐκτάσεις. Ἐπειτα, πάνω ἀπὸ ἄλλες πόλεις καὶ ἄλλους ἀγρούς, πάνω ἀπὸ δάση καὶ λίμνες καὶ ποταμούς!

Τὸ πέταμά του εἶναι τώρα ἀπίστευτα γρήγορο. Οὔτε τὸ πιὸ ταχὺ ἀεροπλάνο δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸν φτάσει!

Περνᾷ πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, πού τὰ ἑκατομμύρια φῶτα τῆς λάμπουν σὰν χρυσὰ ἄστρα μέσα στοῦ βράδυ, καὶ φτάνει πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανό.

Καθὼς γλιστρᾷ πάνω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ὄγκο τῶν νερῶν, ὁ Ὑπεράνθρωπος σκέπτεται μὲ ἀγωνία:

—Θὰ προλάβω; Ἡ θὰ βρῶ τὴν Ἐλσα καὶ τὸν Κοντοστοῦ-

πη νεκρούς; Καὶ τί εἶναι ἐκεῖνα τὰ πρᾶσινα ἀνθρωπόμορφα τέρατα, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μίλησε ὁ Κοντοστοῦπης;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ

ΤΟ μεταξύ, στὴν Ἀφρική, ὅπου εἶναι ἀκόμα μερα, οἱ τέσσερις Γερατάνθρωποι προχωροῦν πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου μὲ τὸν Κοντοστοῦπη καὶ τὴν Ἐλσα ἀναμεσά τους.

Ξαφνικά, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἀκούγεται ἓνα σουητό.

Οἱ Γερατάνθρωποι ἀναπηδοῦν τρομαγμένοι. Γὰ μάτια τοῦ Κοντοστοῦπη καὶ τῆς Ἐλσας λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

Εἶναι ἓνα ἀεροπλάνο! Εἶναι τὸ ἀεροπλάνο, πού εἶχαν υποσχέτῃ νὰ στείλουν ἀπὸ τὸ ἀεροπορικοῦ τῆς Γαγκανίκας!

Τὸ ἀεροπλάνο κάνει μιὰ μεγάλη βόλτα ψηλὰ κι' ἔπειτα γέρνει τὴ μύτη του πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεβαίνει σφυρίζοντας πρὸς τὸ στρατό τῶν Γερατάνθρωπων, πού ἔχουν τώρα πληθύνει καὶ διασχίζουν τὴ ζούγκλα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Γὰ πολυβόλα τοῦ ἀεροπλάνου ἀρχίζουν νὰ τερετίζουν καὶ νὰ ξεροῦν φωτιά καὶ ἀτσάλι.

Δεκάδες Γερατάνθρωποι πέφτουν νεκροί! Οἱ ἄλλοι σκορπίζουν καὶ κρύβονται ἀνάμεσα στα δέντρα.

Τὸ ἀεροπλάνο ἀνεβαίνει πᾶ

* Διάβασε τὴν πρώτη περιπέτεια τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ὑπεράνθρωπε, S.O.S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!».

λι ψηλά. 'Ο πιλότος διακρίνει κάτω τους τέσσερις Τερατάνθρωπους με τους αιχμαλώτους και κατεβαίνει προς τὸ μέρος τους.

'Ο Κοντοστούπης εἶναι ὁλος χαρά. Δὲ θὰ τον φάνε τὰ σκυλιά! Θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀποκρουστικῶν αὐτῶν τεράτων καὶ θὰ γυρίσῃ πίσω στὸν πολιτισμένο κόσμο, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπαίσια Ἀφρική!

Μὰ οἱ ἐλπίδες του διαλύονται, σὰν καπνός!

Καθὼς τὸ ἀεροπλάνο κατεβαίνει σφυρίζοντας, ἕνας ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη. Καμμιὰ φλόγα καὶ κανένας ἤχος δὲ θγαίνει ἀπὸ τὴν κάννη του.

Κι' ὅμως τὸ ἀεροπλάνο κλοβίζεται κι' ἀρπάζει φωτιά!

Γέρνει μιά πρὸς τὴ μιά μεριά καὶ μιά πρὸς τὴν ἄλλη κι' ἐπειτα πέφτει πανω σ' ἕνα λόφο ἀφήνοντας πίσω του καπνοὺς καὶ γίνεται κομμάτια μαζί με τὸν πιλότο του!

Οἱ Τερατάνθρωποι γελοῦν ἀλλόκοτα, λένε κάτι μεταξύ τους καὶ σπρώχνουν τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἑλσα πρὸς τὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου.

— Ἀντίο ζωή!, λέει μέσα του ὁ Κοντοστούπης. Ἀντίο νιάτα! Ἦταν γραφτὸ μου νὰ πεθάνω ἀπὸ... πράσινα χέρια!

Φτάνουν στὰ πόδια ἐνὸς λόφου, ποὺ πίσω του θρίσκεται ἡ Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου.

Ἐκεῖ σταματοῦν. Πολλοὶ

Τερατάνθρωποι εἶναι μαζεμένοι ἐκεῖ. Κόβουν δέντρα, πριονίζουν ξύλα καὶ φτιάνουν μιά μεγάλη ξύλινη καλύβα.

Οἱ συνοδοὶ τοῦ Κοντοστούπῃ καὶ τῆς Ἑλσας τοὺς μπάζουν στὴν καλύβα σπρωχνοντάς τους καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ξαπλώσουν χαμῶ, στὸ γυμνὸ χῶμα.

Τὸ σκληρὸ χῶμα φαίνεται μαλακὸ σαν πουπουλο στὸν Κοντοστούπη. Γιά νὰ τοὺς δάλουν ἐκεῖ μέσα, θὰ πῇ πὼς δὲ σκοπεύουν ἀκόμα νὰ τοὺς σκοτώσουν.

«Ἴσως θέλουν νὰ μᾶς θρέψουν καλὰ γιὰ νὰ παχυνοῦμε καὶ νὰ μᾶς φάνε!, σκεπτεται ὁ κωμικὸς δημοσιογράφος. Αὐτὸ εἶναι παρηγορητικό! Μπορεῖ νὰ συμβῇ κάτι στὸ μεταξὺ καὶ νὰ σωθοῦμε!»

Ἡ κούραση καὶ ἡ ψυχικὴ ἀγωνία του εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε τὰ βλέφαρά του κλείνουν βαρειά. Τὸν παίρνει ἕνας βαθὺς ὕπνος...

Ἕνα ἀπότομο τράνταγμα τὸν ξυπνάει. Ἕνας Τερατάνθρωπος εἶναι σκυμμένος πάνω του καὶ τὸν κλωτσαεῖ στὰ πλευρά.

Εἶναι πρῶϊ! Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας φαίνεται ὁ ἥλιος ποὺ ἀνατέλλει. Εἶχε κοιμηθῇ περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε ὥρες!

Σηκώνεται μὲ δυσκολία καὶ βλέπει κοντὰ του τὴν Ἑλσα, ποὺ ἔχει ξυπνήσει κι' αὐτή.

Ὁ Τερατάνθρωπος τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα.

Βγαίνουν έξω και βλέπουν μέσα στο πρωινό φώς πολλούς Τερατάνθρωπους συγκεντρωμένους γύρω από μερικά τερατώδη σκυλιά.

Τὰ σκυλιά είναι δεμένα και ανοιγοκλείνουν τὰ κροκοδειλλίσια σαγόνια τους λαίμαργα, όταν αντικρύζουν τὸν Κοντοσούπη και τὴν Ἑλσα.

Ὁ Κοντοσούπη, χλωμός ἀπὸ τὸ φόβο του, σκέπτεται:

— Παναγίτσα μου! Θὰ μᾶς ροκανίσουν αὐτὰ τὰ ἀγριόσκυλα! Θὰ μᾶς φάνε σάν... μπριζζολάκια!

Ἡ Ἑλσα εἶναι κι' αὐτὴ χλωμὴ. Προσπαθεῖ νὰ πῇ κάτι, μὰ ὁ λευκοπλάστης ποὺ τῆς ἔχουν δάλει οἱ Τερατάνθρωποι τὴν ἐμποδίζει νὰ μιλήσῃ.

Τὰ μάτια της εἶναι γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη.

Βλέπει τὰ τερατώδη σκυλιά νὰ ανοίγουν τὰ τρομερὰ σαγόνια τους καὶ νὰ ὀρмоῦν ἐναντίον τους!

Ἐχεῖ φτάσει ἡ τελευταία στιγμή τους! Λίγα θήματα ἀκόμα καὶ τὰ κορμιά τους θὰ κομματιαστοῦν ἀπὸ τὰ φριχτὰ δόντια τῶν σκυλιῶν!

Τὰ σκυλιά πλησιάζουν... Ἐνα, τὸ πιὸ κοντινὸ, πηδάει πρὸς τὸ λαιμὸ τῆς Ἑλσας! Ἐνα ἄλλο ρίχνεται στὸν Κοντοσούπη!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο καὶ ἀνέλπιστο.

Ἐνας ἀθλητικὸς ἄντρας, μὲ κόκκινο ἐφαρμοστὸ κοστουμι καὶ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα, κατεβαίνει σάν βολίδα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ στέ-

κεται ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους καὶ στὰ τερατώδη σκυλιά!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ὁ ἀνίκητος καὶ ἀτρόμητος Ὑπεράνθρωπος!

Τὸ χερί του σφίγγεται σὲ μιὰ μεγάλη γροθιά καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρός.

Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ σκυλιά, χτυπημένο στὸ κροκοδειλλίσιο σαγόνι του, σηκώνεται στὸν ἄερα καὶ πηγαίνει νὰ θροντήσῃ χάμω νεκρὸ, εἴκοσι μέτρα μακριά!

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ἀριστερὸ πόδι τοῦ Ὑπεράνθρωπου χτυπᾷ τὸ δεῦτερο σκυλὶ στὸ κεφάλι καὶ τὸ τερατῶδες θηρίο πέφτει σκοτωμένο σάν κεραυνόπληκτο!

Γιὰ μερικές στιγμές, ἀπλῶς νεται ἀπόλυτη σιωπὴ. Οἱ Τερατάνθρωποι, κατάπληκτοι, στέκονται ἀκίνητοι κυττάζοντας τὸ παράξενο ἐκεῖ ο πλάσμα, ποὺ εἶχε πέσει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ! Τὰ σκυλιά, βλέποντας τοὺς συντρόφους τους νὰ ἐξοντώνονται, διστάζουν νὰ προχωρήσουν.

Ὁ Κοντοσούπη θέλει νὰ φωνάξῃ ζήτη, μὰ ὁ λευκοπλάστης δὲν τὸν ὀφῆνει. Ἐτσι περιορίζεται νὰ φωνάξῃ... μέσα του:

— Ζήτω ὁ Ὑπεράνθρωπος! Τσάκισέ τους, πουλάκι μου! Δόσε τους νὰ καταλάβουν, καναοῖνι μου! Ἀχ, καὶ νὰ μὴν ἦμουν δεμένος! Θὰ τοὺς... ἔκανα κομμάτια τοὺς Τερατάνθρωπους καὶ τὰ δρωμόσκυλά τους!

Μὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἄ-

κούγεται τίποτα, φυσικά! Μόνο τὰ μάτια του πού πετούν σπίνθες έκφράζουν τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴ χαρὰ πού αἰσθάνεται.

Οἱ Τερατάνθρωποι τῶρα συνέρχονται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκτίληξί τους.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς δίνει μιὰ διαταγὴ κι' ὅλοι μαζί, πράσινοι ἄνθρωποι καὶ σκυλιά, ρίχνονται πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται ἐξοπίσω του. Ὁ Τερατάνθρωπος σταματᾷ, γυρίζει καὶ στρέφει τὸ παράξενο, ἀθόρυβο πιστόλι του πρὸς τὸν τρομερὸ ἱπτάμενο ἄνθρωπο.

Ξαφνικὰ οἱ Τερατάνθρωποι καὶ τὰ ἀπαίσια σκυλιὰ τους ρίχνονται πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο!

Δὲ θὰ τόκαναν ὅμως ποτὲ ἂν μπορούσαν νὰ μαντέψουν τί τοὺς περιμένει...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλῶν-ναι τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει ἀπότομα.

Πετά πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν Τερατάνθρωπων καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζει, νὰ κάνη βουτιές, νὰ ἀνεβαινὴ πάλι ψηλὰ καὶ νὰ ξανακατεδαίνει, χαρίζοντας γύρῳ γροθιές, πού σκάζουν πάνω στοὺς ἀντιπάλους του σὰν χειροδρόμίδες!

Ἡ μάχη αὐτὴ δὲν κρατᾷ πολὺ. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ὅλα τὰ σκυλιὰ κι' ὅλα τὰ ἀνθρωπόμορφα πράσινα πλάσματα ἔχουν σκοτωθῇ! Μόνο ἓνας ἔχει γλυτώσει. Φεύγει τρέχοντας γιὰ νὰ σωθῇ.

Τραβάει τὴ σκανζάλη. Ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἐλσα κυττάζουν μὲ ἀγωνία! Θὰ πέσῃ ὁ Ὑπεράνθρωπος χτυπημένος θανάσιμα;

Μὰ τίποτα δὲ συμβαίνει. Ὁ Ὑπεράνθρωπος φτάνει τὸ πράσινο καὶ μὲ μιὰ γροθιά τὸν στέλνει νὰ κάνη συντοσοφία μὲ τοὺς ἄλλους στὸ χῶμα!

Τὸ πιστόλι, πού εἶχε τὴ δύναμι νὰ σκοτώνῃ ἐλέφαντες καὶ νὰ καίῃ ἀεροπλάνα, δὲν πείραξε καθόλου τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ὁ Κοντοστούπης... ἀγριεύει!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ προσγειώνεται ἀπαλὰ κοντὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἐλσα.

Τους λύνει καὶ ξεκολλάει τὸ λευκοπλάστη ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἡ Ἑλσα ἀνασαίνει βα-
θεία καὶ λέει:

— Ἐφτασες στὴν ὥρα, Ὑπεράνθρωπε! Λίγες στιγμὲς στιγμὲς ἀκόμα καὶ θὰ μᾶς εἶχαν κομματιάσει τὰ φριχτὰ αὐτὰ σκυλιά!

Ὁ Κοντοστούπης ξεχνάει τὸν τρόπο πού τοῦ προκαλοῦν οἱ Τερατάνθρωποι καὶ τὰ σκυλιά τους. Κυττάζει ἀγριεμένα τὰ κορμιά, πού εἶναι ξαπλωμένα χάμω, καὶ μουγγρίζει:

— Εἴσαστε τυχεροὶ πού με δέσατε.... πρὶν θυμώσω!

Καὶ δίνει μιὰ κλωτσιὰ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πεσμένα σκυλιά. Μὰ τὸ σκυλὶ δὲν εἶναι ἐντελὼς νεκρὸ καὶ ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα του!

— Παναγίτσα μου!, λέει περίτρομος ὁ Κοντοστούπης.

Καί... πέφτει λιπόθυμος! Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν συνεχάρει μὲ μερικὰ χαστούκια καὶ ἔπειτα λέει:

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως! Ἡ ζούγκλα γύρω εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράσινους ἀνθρώπους! Εἶναι τόσο πολλοὶ ὥστε δὲν προλαβαίνω νὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους! Θὰ πυροβολήσουν καὶ θὰ σᾶς σκοτώσουν! Νά... ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας! Μᾶς εἶδαν!

Πραγματικά, μιὰ μεγάλη φάλαγγα ἀπὸ Τερατάνθρωπους καὶ σκυλιὰ ἔχει ἀρχίσει νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῶν τριῶν φίλων μας!

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος

ἀρπάζει τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση καὶ πετάει στὸν ἀέρα!

Προχωρεῖ ἀνάμεσα στοὺς λόφους, πετώντας χαμηλὰ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ στόχος τῶν πιστολιῶν τῶν πράσινων ἀνθρώπων.

Ὅταν πιά δρίσκεται ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους, λυγίζει τὸ σῶμα του. ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ πετᾷ ὀλόγισια πρὸς ἓνα ἀπότομο βουνό, πού ὑψώνεται πέρα ἀπὸ τὴ ζούγκλα.

Ἐκεῖ βρίσκει μιὰ σπηλιά, στὴ μέση ἐνὸς ἀπότομου γκρεμοῦ, ὅπου μόνο πουλιὰ μποροῦν ν' ἀνεβοῦν, καὶ ἀκουμπᾷ στὸ πέτρινο δάπεδό της τοὺς δυὸ φίλους του.

— Περιμένετε ἐδῶ!, τοὺς λέει.

Καὶ ἀπομακρύνεται πετώντας. Χαμηλώνει ἀνάμεσα στὰ δέντοια τῆς ζούγκλας. Μαζεύει ἀγριοὺς ζουμεροὺς καρποὺς καὶ τοὺς ἀνεβάζει στὴ σπηλιά.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ μέσα ὥσπου νὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐδῶ δὲ θὰ μπορέσουν νὰ σᾶς βροῦν οἱ Τερατάνθρωποι. Οἱ κορποὶ σ' τοὶ εἶναι γεμάτοι νιμὸ κι' ἔτσι θὰ σᾶς χρησιμεύσουν καὶ ὡς τροφή καὶ ὡς νερό! Καλὴ ἀντάμωση!

Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του. λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει.

Σὰν αἰτός, πετᾷ τώρα πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα. Οἱ Τερατάνθρωποι τὸν βλέπουν ἀ-

πὸ κάτω καὶ τοῦ ρίχνουν μὲ τὰ παράξενα, σιωπηλὰ πιστόλια τους. Μὰ καὶ πάλι αὐτὸς δὲν παθαίνει τίποτα! Τὸ κορμί του ἔχει τὴν ἀντοχὴ ἑνὸς ἀτσάλινου θώρακος πάρχους ἐνὸς μέτρου!

Ἀπὸ ψηλά, ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τώρα κάτι ποὺ κἀνὶ τὰ φρύδια του νὰ ζαρῶσουν ἀνήσυχα.

Χιλιάδες πράσινοι ἄνθρωποι βαδίζουν γοργὰ πρὸς κάθε κατευθύνσι, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μαύρη τρύπα τῆς Κοιλιάδας τοῦ Διαδόλου χιλιάδες ἄλλοι θγαίνουν ἀδιάκοπα μαζί μὲ κοπάδια ἀπὸ τερατώδη σκυλιά!

Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει κανεὶς τώρα κάτι μεγάλα ὄχηματα, ποὺ μοιάζουν μὲ τάνκς καὶ ἀστράφτουν κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτίες τοῦ ἡλίου! Τὰ ὄχηματα αὐτὰ θγαίνουν ἀπὸ τὴ μαύρη τρύπα καὶ σχηματίζουν φάλαγγες.

Τερατάνθρωποι πηδῶν μέσα τους κ' ἔπειτα τὰ ὄχηματα ξεκινοῦν ἀπότομα, ξεμακραίνουν διασχίζοντας τὴ ζούγκλα μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ χάνονται μακριά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει τώρα ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' ὅσο εἶχε νομίσῃ στὴν ἀρχή.

Μὲ τὰ τρομερὰ ὄπλα ποὺ διαθέτουν, οἱ Τερατάνθρωποι μποροῦν μέσα σὲ λίγες μέρες νὰ κατακτήσουν ὁλόκληρη τὴν Ἀφρική, ἐξοντώνοντας ἢ ὑποδουλώνοντας τὶς φυλὲς τῶν ἀγρίων, κ' ἔπειτα νὰ ἔπιτε-

θοῦν ἐναντίον τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ευρώπης!

Κανεὶς λαὸς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ στὸν πρᾶσινο ἐκεῖνο χεῖμαρρο! Κανένας στρατὸς δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ νικήσῃ τοὺς ἀνθρωπόμορφους ἐκείνους θαύμονες καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ τρομερὰ ὄπλα τους!

Κ' ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ ὅλους. Εἶναι πάρα πολλοί! Κ' ἀπὸ τὴ μαύρη τρύπα τῆς Κοιλιάδας τοῦ Διαδόλου ἐξακολουθοῦν νὰ θγαίνουν κοπαδία στὰ οἱ Τερατάνθρωποι....

Καθὼς πετᾷ πάνω ἀπὸ τὶς ἀτελείωτες φάλαγγες τῶν τεράτων, ὁ Ὑπεράνθρωπος προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ ὅσο δὲν εἶναι ἀκόμα πολὺ ἀργά.

Φέρνει στὸ νοῦ του προηγούμενες περιπέτειές του μὲ ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ἐξοντῶσῃ τοὺς ἀντιπάλους του, φρόντιζε νὰ φτάνη ὡς τὸ ἀρχηγεῖο τους, ὡς τὸ κρησφύγετό τους καὶ νὰ τσακίξῃ τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι τοῦ κακοῦ.*

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κἀνῃ καὶ τώρα. Ἀντὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ σταματήσῃ τὸ χεῖμαρρο τῶν Τερατάνθρωπων, πράγμα σχεδὸν ἀδύνατο, ἔπρεπε νὰ προσπαθῇ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ ἀρχηγεῖο τους...

* Διάβασε τὴν πρώτη περιπέτεια τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο : «Ὑπεράνθρωπος, S.O.S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!»,

Γυρίζει πρὸς τὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου, χαμηλώνοντας ὅσο περισσότερο μπορεί γιὰ νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς Τερατάνθρωπους.

Πετάει τὴν ἀνάμεσα στὰ δέντρα σὰν χελιδόνι, μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου βρίσκονται οἱ πράσινοι ἄνθρωποι. Ἀνεβαίνει ἔτσι στοὺς λεφούς ποὺ τριγυρίζουν τὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου.

Ἐκεῖ σταματάει καὶ κρύβεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἐνὸς θάμνου.

Στὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου

ΑΠΟ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὡς τὴ μεγάλη μαύρη τρύπα, ἀπ' ὅπου ἐξακολουθοῦν νὰ βγαίνουν Τερατάνθρωποι, δὲν ὑπάρχει αὐτὸ ἓνα δεῦτρο. Μόνο δράχια, χῶμα καὶ ἄμμος.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος προχωρεῖ σκυφτὸς ἀνάμεσα στοὺς δράχους, πλησιάζοντας ὀλοένα πρὸς τὴ μαύρη τρύπα.

Ξαφνικὰ συναντᾷ δυὸ Τερατάνθρωπους ποὺ στέκονται κοντὰ σ' ἓνα δράχο σὰν φρουροί, μὲ τὰ πιστόλια τους στὸ χέρι.

Τὸν βλέπουν καὶ τὰ μάτια τους γουρλώνουν. Οἱ κεραίες ποὺ ἔχουν στὸ κεφάλι σαλεύουν ταραγμένα. Σηκώνουν τὰ πιστόλια καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη.

Ἀνοίγουν τὸ στόμα τους μὲ τρόπο, βλέποντας ὅτι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος

τους μ' ἓνα ἄγριο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Θελοῦν νὰ φωνάξουν, μὰ δὲν προλαβαίνουν. Μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται κοντὰ τους.

Τοὺς ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κεφάλια καὶ τοὺς τὰ χτυπάει μὲ δύναμι τόνα μὲ τ' ἄλλο.

Οἱ Τερατάνθρωποι διπλώνονται στα δυὸ καὶ σωριάζονται χάμω, χωρὶς νὰ θγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους! Δὲν προκεῖται νὰ ξαναθγάλουν λέξι ποτὲ πια ἀπὸ τὸ στόμα τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ δρομὸ τοῦ ἀνάμεσα στοὺς δράχους. Σὲ λίγο ὁμως σταματάει.

Ἐχει φτάσει πολὺ κοντὰ στὴ μαύρη τρύπα καί, ἂν προχωρήσει περισσότερο, θὰ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς πράσινους ἄνθρωπους.

Ὅχι πῶς φοῶται νὰ προχωρήσει. Ὅσοι κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο καλὰ ὠπλισμένοι κι' ἂν εἶναι, οἱ Τερατάνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τὰ θγάλουν πέρα μαζί του.

Γιὰ νὰ πετύχη ὁμως τὸ σχέδιό του, πρέπει νὰ φτάσει ὡς τὸ σκησφύγετό τους, ὡς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου βγαίνουν τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ τέρατα, χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτὸς.

Περιμένει μὲ ὑπομονή. Περινοῦν πολλὲς πολλὲς ὥρες. Ἰσως τὸ βράδυ σταματήσει τὸ ποτάμι αὐτὸ τῶν πράσινων τεράτων καὶ τοῦ δοθῇ ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ προχωρήσει.

Ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύσι... Ξαφνικὰ, ἓνα ἄγριο οὐρλια-

χτὸ δίπλα του κάνει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ ἀναπηδήσῃ ξαφνιασμένος!

Εἶναι ἓνα τρομακτικὸ πλάσμα. Ἐνα εἶδος σκυλιοῦ μὲ κεραῖες στὸ κεφάλι του. Τὸ μουσοῦδι του μοιάζει μὲ μουσοῦδι κροκόδειλου καὶ στὴ ράχη του ἔχει ἀγκαθωτὲς προεξοχές πού θυμίζουν βροντὸ-σαυρο!

Οὐρλιάζοντας, τὸ θηρίο πηδαίει πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο, μὲ τὰ τρομερὰ σαγόνια του ὀρθάνοιχτα.

Χωρὶς νὰ παραχτῇ καθόλου, χωρὶς κὰν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶναι καθισμένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὸ χερί του καὶ ἀρπάζει τὸ σκυλί ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ἐνα ἀπλὸ σφίξιμο τῶν δαχτύλων του καὶ τὸ τέρας πεθαίνει μὲ φριχτοὺς σπασμούς!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸ ἀφιγνὲ νὰ πέσῃ χάμω καὶ συνεχίζει πάλι μὲ ὑπομονὴ τὸ καρτέρι του. Κοντεύει νὰ βραδυάσῃ πιά, ὅταν ἓνα παράξενο δρούσμα ἀκούγεται ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει γύρω του καὶ βλέπει, πρὸς τ' ἀριστερά, ἓνα τεράστιο τάνκς νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του. Δὲν εἶναι σὰν τὰ γνωστὰ τάνκς πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι. Δὲν κινεῖται πάνω σὲ τροχοὺς μὲ ἄλυσίδες, ἀλλὰ πάνω σὲ τέσσερις μεγάλες μεταλλινὲς σφαῖρες σὰν τεράστιες μπίλιες!.

Οἱ Τερατάνθρωποι πού εἶναι μέσα στὸ τάνκς ἔχουν δὴ

τὸν Ὑπεράνθρωπο. Στρέφουν πρὸς τὸ μέρος του ἓνα κανονακὶ καὶ πυροβολοῦν.

Δὲν ἀκούγεται τίποτα καὶ δὲ φαίνεται καμμιά φλόγα. Κι ὅμως ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει μιὰ ἀπὸτομη πίεσι στὸ στήθος, σάμπως νὰ τὸν ἐσπρωξῇ ἓνα ἀόρατο χερί, καὶ τινάζεται πέντε μέτρα πίσω!

Δὲν ἔχει πάθει τίποτα, καὶ εἶναι ἐλαφρὰ ζαλισμένος καὶ γεμάτος ἀπορία. Σίγουρα, οἱ Τερατάνθρωποι ἔχουν ἀνακαλύψει νέες ἀκτίνες μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι, ἀφοῦ μποροῦν νὰ ἐνοχλήσουν ἀκόμα καὶ τὸν ἀνίκητο Ὑπεράνθρωπο!

Τὸ κανόνι τοῦ τάνκς στρέφεται πάλι πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἔτοιμο νὰ τὸν χτυπήσῃ γιὰ δευτέρη φορὰ. Μὰ αὐτὸς δὲ μένει ἀργός.

Σκύβει γοργὰ καὶ ὀρμᾷ ἐπάνω στὸ μεταλλινὸ ὄγκο. Ἀρπάζει τὴ χοντρή ἀτσάλινη κάννη τοῦ κανονιοῦ καὶ τὴ λυγίζει σὰν νάταν ἀπὸ χαρτόνι!

Ἐπειτα, ἡ γροθιά του σηκώνεται καὶ πέφτει βαρεῖα πάνω στὸ τάνκς σὰν ἡλεκτρικὸ σφυρί.

Ὁ ἀτσάλινος θώρακας ἀνοίγει στὰ δυό. Οἱ Τερατάνθρωποι πού εἶναι μέσα πετάγονται ἔξω καὶ δοκιμάζουν νὰ φύγουν τρέχοντας.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν τοὺς ἀφήνει. Τοὺς κυνηγαὶ καὶ τοὺς ἐξοντώνει, πρὶν προδῶσουν τὴν παρουσία του στοὺς ἄλλους.

Κυττάζει γύρω του. Ἡ τρομερὴ σύγκρουσί του μὲ τὸ

τάνκς δέν έχει γίνει άντιλη-
πτή από κανένα!

“Άλλωστε, οί Τερατάνθρω-
ποι έχουν πάψει πιά νά θγαί-
νουν από τά έγκατα τής γής.
Γύρω από τή μαύρη τρύπα
είναι άπλωμένη σιωπή τώρα
καί τίποτα δέ σαλεύει μεσα
στούς ίσκιους του βραδυού.

“Ο ‘Υπεράνθρωπος γλυ-
στρά σάν ίσκιος πρὸς τά εκεί.
Στα χείλη τής τρύπας κοντο-
στέκεται μιὰ - δυό στιγμές.
“Έπειτα, κατεβαίνει πρὸς τό
άγνωστο....

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος
συναιτᾶ τὸ θάνατο!

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, οί
έφημερίδες καί τὰ ραδιόφωνα
όλου του κόσμου μιλοῦν με
δραματικές φράσεις γιά τήν
καταστροφή πού ἀπειλεῖ τήν
άνθρωπότητα.

Νά τί γράφει ἡ έφημερίδα
«Τάϊمز» του Λονδίνου:

«Κάτι πρωτάκουστο καί ά-
πίστευτο συνέβη τίς τελει-
ταίες δυό μέρες. Μιά φυλή
παράξενων τερατωδών ανθρω-
πων με πράσινο δέρμα καί κε-
ραίες στο κεφάλι έκανε ξα-
φνικά τήν εμφάνισί της στα
όρη της ‘Αφρικής!

»Ταξιθεύοντας γοργά με
τάνκς πού κινούνται πάνω σε
τεράστιες μπίλιες, οί πολε-
μιστές τής φυλής αὐτῆς έφτα-
σαν σε είκοσι τέσσερις ώρες
σε κάθε γωνιά τής ‘Αφρικής.
“Όλες οί άγριες φυλές, κα-
θώς καί τὰ κράτη τής Αἰγύ-
πτου, του Σουδάν καί τής

Αἰθιοπίας, έδήλωσαν ύποτα-
γή μπροστά στα τρομακτικά
νέα όπλα, πού έχουν οί πρ...
σινοί άνθρωποι!

»Έπειτα, οί πράσινες φά-
λαγγες πέρασαν στην Ασία
με άστραπιαία ταχύτητα.
“Ως τή στιγμή αὐτή, όλα τὰ
‘Αραβικά κράτη, ἡ Τουρκία
καί ἡ Περσία έχουν κυριευ-
: από τους τρομερούς έπίδρο-
μεις!

»Από στιγμή σε στιγμή,
ανάμενεται ότι οί πράσινοι Τε-
ρατάνθρωποι θά εισβάλουν
καί στην Εύρώπη! Μολονότι
χιλιάδες άεροπλάνα τούς βομ-
βαρδίζουν αδιάκοπα, δέν μπο-
ρεσαν ακόμα νά άναχαιτίσουν
τήν προέλασί τους. Αυτό όφεί-
λεται στο γεγονός ότι τὰ ό-
πλα των Τερατάνθρώπων κα-
ταρρίπτουν με άπίστευτη εύ-
κολία τα άεροπλάνα καίγον-
τάς τα!

»Περιμένοντας τούς Τερα-
τάνθρώπους, τὰ κράτη τής
νοτιοανατολικῆς Εύρώπης έ-
χουν τεθή σε πολεμικό συνα-
γερμό!....»

‘Ο κόσμος κινδύνει πάλι
καί ό πολιτισμός δρίσκεται
στο χείλος τής άβύσσου. Καί,
όπως κι’ άλλες φορές, ἡ τύχη
τῆς ανθρωπότητας κρέμεται
από τόν ‘Υπεράνθρωπο, τό μο-
ναδικό ανθρώπινο πλάσμα
πού μπορεί νά αντιμετώπιση
τούς πράσινους ανθρωπόμορ-
φους δαίμονες!...

Ένώ γύρω τό σκοτάδι του
βραδυού πυκνώνει, ό ‘Υπεράν-
θρωπος γλυστρά μέσα στη
μαύρη μεγάλη τρύπα τής Κοι-
λάδας του Διαβόλου.

Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα εἶναι τόσο πυκνό. ὥστε ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ δῇ οὔτε τὴ μύτη του.

Μὰ τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου δὲν εἶναι σὰν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπουν μέσα στὸ σκοτάδι τόσο καθαρά ὅσο καὶ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου!

Ἔτσι, ὁ ἱπτάμενος ἥρωάς μας βλέπει τώρα καθαρά καθὼς κατεβαίνει μέσα στὴν τρύπα.

Τὸ ἔδαφος εἶναι κατηφορικό καὶ ἀπότομο καὶ κονέντας δὲ φαίνεται ἐκεῖ μέσα. Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ κατέβασμά του ὥσπου φτάνει σ' ἕνα σημεῖο, πού πρέπει νὰ εἶναι διακόσια τοῦλάχιστον μέτρα μέσα στὴ γῆ.

Ἐκεῖ ἡ κατηφορική ὑπόνομος στοίβει ἀπότομα καὶ γίνεταί ὀριζόντια. Στὴ στροφή της ἐπάνω ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει πάνω σ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ τὸ τερατῶδες ἐκεῖνα σκυλιά, πού οἱ Τερατάνθρωποι εἶχαν τοποθετήσει ὡς φρουρούς.

Τὰ σκυλιά ὁρμοῦν ἐντυνίον του οὐολιάζοντας. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὴν ὑποφέρει καὶ μετανύτατος γροθιὲς καὶ κλωτσιές πού ἔχουν κεραυνοδόλο ἀποτέλεσμα.

Τὰ σκυλιά πέφτουν νεκρά καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα σ' ἕναν ὑπόγειο διάδρομο, πού φωτίζεται ἀπὸ ἠλεκτρικοὺς γλόμπους.

Καθὼς προχωρεῖ, ἀναρωτῆται :

«Ποῦ θὰ μὲ βγάλει αὐτὸς ὁ διάδρομος; Σὲ καμμιὰ ὑπόγεια σπηλιά, ὅπου γεννιῶνται καὶ γυμνάζονται οἱ πράσινοι τερατῶδεις ἄνθρωποι; Ἡ σὲ καμμιὰ ὑπόγεια πόλι, ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῇ ὁ τερατῶδης αὐτὸς λαός;»

Στὸ τέρμα τοῦ διαδρόμου στέκονται δυὸ ψηλοὶ βράχοι, πού ἀπέχουν μεταξὺ τους τόσο ὅσο φτάνει γιὰ νὰ περάσουν δυὸ ἄνθρωποι, ὁ ἕνας διπλα στὸν ἄλλο. Ἔτσι σχηματίζεται ἕνα στενὸ πέρασμα.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ περάσματος ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει ζωοδὸ φῶς ἡμέρας!

Μπαίνει μέσα στὸ πέρασμα. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κάνῃ πέντε βήματα, ὅταν ξαφνικά οἱ δυὸ βράχοι κλείνουν ἀπότομα καὶ τὸν παγιδεύουν ἀνάμεσά τους, συμπιέζοντάς τον μὲ τρομακτικὴ δύναμη!

Αὐτὸ ἦταν κάτι πού δὲν τὸ περίμενε. Ἔτσι, δὲν προλαβαίνει νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ δῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ περάσματος.

Σφηνωμένος ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ὀγκόλιθους, ὁ Ὑπεράνθρωπος φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ σπρώχνει μὲ τὰ μπράτσα του καὶ τὰ μυῶδη πόδια του, προσπαθώντας νὰ κάνῃ τοὺς βράχους νὰ γυρίσουν πίσω στὴ θέσι τους.

Μὰ τίποτα! Ἡ δύναμη πού σπρώχνει τοὺς διὸ βράχους πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε γιὰ

πρώτη φορά στη ζωή του ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών αντικρύζει από κοντά το θάνατο!

Οι μεγάλοι βράχοι τον συμπεριέχουν όλο και πιο πολύ. Οι φλέβες του Υπεράνθρωπου εξογκώνονται στο μέτωπό του. Το πρόσωπό του έχει γίνει κατακόκκινο από την προσπάθεια. Έχει σφίξει τα δόντια του τόσο πολύ ώστε το τρίξιμό τους ακούγεται σαν να άνακατεύει κανείς άλυσίδες!

Νιώθει ένα διαπεραστικό πόνο στο στήθος του και τα μάτια του θαμπώνουν!

Έχει φτάσει το τέλος του;

Το υπόγειο πέραςμα

ΜΕΣΑ στη σπηλιά, όπου τους είχε αφήσει, η Έλσα κι' ο Κοντοστούπης περίμεναν τον Υπεράνθρωπο όλη την ημέρα.

Όταν βράδυασε, άρχισαν να άνησυχούν.

Τί είχε γίνει ο Υπεράνθρωπος; Γιατί δεν είχε φανή ακόμα; Μήπως είχε βρη το θάνατο στην έσημη εκείνη περιοχή, στα χέρια των πράσινων άνησώπόμορφων τεράτων;

— Κάτι πρέπει να κάνουμε!.. λέει κάθε τόσο η Έλσα με αγωνία. Κάτι πρέπει να κάνουμε για να τον βοηθήσουμε!

Ο Κοντοστούπης μορφάζει κωμικά.

— Να βοηθήσουμε έμεις... τον Υπεράνθρωπο; λέει κοροϊδευτικά. Και πώς, παρακα-

λώ, δεσποινίς; Για να τον βοηθήσουμε πρέπει πρώτ' απ' όλα να μάθουμε να... πετάμε! Άναρωτήθηκες πώς θα φύγουμε από την καταραμένη αυτή σπηλιά; Ποέπει να νίνουμε πουλιά για να βγούμε από δώ μέσα! Πουλιά ή...

Σωπαίνει και γουρλώνει τα μάτια του σαν να του είχε έρθει στο μυαλό μια σπουδαία ιδέα.

— Πουλιά ή... τυφολόπντικες!, συμπληρώνει. Υπάσχει μια έλπίδα ακόμα! Πολλές σπηλιές έχουν υπόγεια περάσματα που τις συνδέουν τη μια με την άλλη! Άν, λοιπόν, υπάσχει κι' έδω ένα τέτοιο πέραςμα...

Βνάζει από την τσέπη του ένα ηλεκτρικό φανάρι. το άνάβει και, μαζί με την Έλσα, έρευνεί το βάθος της σπηλιάς.

Ξσφινικό, φωνάζει:

— Έλσα! Να μια τρύπα απ' όπου μπορεί να περάση άνθρωπος! Μπορεί να οδηγη κάπου έξω ή σε καμιά άλλη σπηλιά! Άς πούμε εκεί μέσα!

Με το φανάρι στο χέρι προχωρεί. Το κορίτσι βαδίζει ξοπίσω του.

Βρίσκονται μέσσο' ένα υπόγειο πέραςμα. Το έδαφος είναι πέτρινο και κατηφορικό. Οι πέτρες είναι υνρές και γλυτρούν και μια - δυο φορές ο Κοντοστούπης γάνει την ίσοροπία του και πέφτει χάω.

Εύτυχως το ηλεκτρικό φανάρι του δε σπάζει!

Περπατούν έτσι μια ώρα.

Τὸ ὑπόγειο πέρασμα
ὅλο καὶ κατεβαίνει,
λὲς καὶ εἶναι προσωρι-
σμενο νὰ φτάσῃ στὰ
ἐγκατα τῆς γῆς:

— Ἔτσι πού πάμε,
μουρμουρίζει ὁ Κον-
τοστούπης, μού φαί-
νεται πὼς σὲ λίγο
θα... παίξουμε ἀμα-
οὲς μὲ τὸν ἑφαισίο,
τὸν ἀρχαῖο θεο τῆς
φωτιάς, ποὺ εἶχε σιη-
σεῖ τὸ ἐργαστήριο
τοῦ στὰ βάθη τῆς
γῆς!

Μὰ ἡ Ἔλσα δὲ γε-
λᾷ μὲ τὸ καλαμπου-
ρι τοῦ κωμικοῦ δη-
μοσιογράφου. Ἀνησυ-
χεῖ γιὰ τὸν Ὑπεράν-
θρωπο καὶ ἡ καρδιά
τῆς ματώνει ὅτῃ σκέ-
ψῃ πὼς μπορεῖ τώρα
νὰ εἶναι νεκρός!

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης
σταματᾷ. Ἐχουν φτάσει
μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο θρά-
χο, πού φράζει τὸ πέρασμα.

— Καὶ τώρα; λέει ἀπελπι-
σμένος. Κάναμε τόσο κόπο
γιὰ νὰ βροῦμε ἓνα ἀδιέξοδο!
Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Ἄν εἴ-
χα τὴ δύναμη τοῦ Ὑπεράν-
θρωπου... Ἀ! Τί εἶναι αὐ-
τό;

Τὸ φανάρι τοῦ φωτίζει τώ-
ρα μιά γωνιά τοῦ θράχου, ὅ-
που ὑπάρχει μιά μακροστενὴ
σχισμὴ. Με δυσκολία μπορεῖ
νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας ἄν-
θρωπος. Στὸ βάθος τῆς σχι-
σμῆς ὅμως ὁ Κοντοστούπης
διακρίνει φῶς!

Ὁ Τερατάνθρωπος πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ Κοντοστούπη καὶ δρόντησε χάμω.

Δὲν εἶναι φῶς τῆς ἡμέρας,
ἀλλὰ τεχνητὸ φῶς! Σταθερὸ
φῶς πού μοιάζει σὰν νὰ προ-
έρχεται ἀπὸ ἠλεκτρικοὺς γλὸ
μπους!

Διστάζει γιὰ μιά στιγμή
κι' ἔπειτα παίρνει τὴν ἀπό-
φασιν καὶ χώνεται στὴ σχι-
σμὴ. Τὸ κορίτσι τὸν ἀκολου-
θεῖ.

Κάνουν μὲ δυσκολία μερι-
κὰ βήματα καὶ βρίσκονται
μέσα σ' ἓνα ὑπόγειο διάδρο-
μο φωτισμένο ἀπὸ ἠλεκτρι-
κοὺς γλὸμπους.

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης
ξεφωνίζει:

— Παναγίτσα μου! Θεού-
λη μου! Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς

νικά κι' όλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!

Καὶ ἀκουμπᾷ τὴν πλάτη του στὸν πέτρινο τοῖχο του διαδρόμου μισολιπόθυμος ἀπὸ φόβο καὶ τρέμοντας ὁλόκληρος.

Δυὸ μέτρα πιο πέρα, εἶναι ξαπλωμένα χάμω μερικά ἀπὸ τὰ τερατώδη σκυλιά τῶν Τερατάνθρωπων!

Μὰ δὲν εἶναι ζωντανά... Εἶναι ὅλα τους σκοτωμένα με φριχτὲς πληγές, σὰν νὰ τὰ εἶχαν χτυπήσει μὲ σφυρί!

Ὁ Κοντοστούπης ξαφνίσκει τὸ θάρρος του. Κουνάει τὴ γροθιά του στὰ νεκρὰ σκυλιά καὶ λέει:

— Τί νὰ σᾶς κάνω, μωρέ, ποῦ εἰσάστε σκοτωμένα! Ἄλλοιώς θὰ σᾶς... τσακίζα τὰ πλευρὰ στὶς κλωτσιές!

— Ἰάψε ἐπιτέλους, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ἡ Ἑλσα. Δὲν μπορείς νὰ καταλάβῃς ὅτι θρискόμαστε σὲ τρομερὸ κίνδυνο; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι εἴμαστε στὴ φωλιά τῶν Τερατάνθρωπων κι' ὅτι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει περάσει ἀπὸ δῶ;

— Ὁ Ὑπεράνθρωπος; Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις αὐτὸ ἐσύ;

— Μοῦ τὸ εἶπαν τὰ σκυλιά!

Ὁ Κοντοστούπης βάζει τὰ γέλια.

— Τὰ σκυλιά; Δὲν ἀφήνεις τίς σαχλαμάρες, Ἑλσα, ἱρῶτον, τὰ σκυλιά δὲ μιλάνε! Καὶ δεύτερον, τὰ σκυλιά εἶναι σκοτωμένα! Πῶς σοῦ τὰ εἶπαν, λοιπὸν;

— Εἶσαι βλάκας, Κοντο-

στούπη! Ποιὸς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τον Ὑπεράνθρωπο θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ αὐτὰ τὰ σκυλιά;

Ὁ Κοντοστούπης ξήνει τὸ κεφάλι του.

— Σὰν νᾶχης δίκιο, Ἑλσα!, μουρμουρίζει. Δὲ μοῦ περασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ καθόλου αὐτὴ ἡ σκέψι! Ἄς προχωρήσουμε...

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους μέσα στὸν ὑπόγειο διάδρομο. Σὲ λίγο φτάνουν στὸ μέρος ὅπου οἱ δυὸ μεγάλοι ὀγκόλιθοι συμπιέζουν τὸν Ὑπεράνθρωπο! Ἡ Ἑλσα ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ὀδύνης καὶ ἀγωνίας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος παλεύει μὲ τὸ θάνατο!

Μία πολιτεία
κάτω ἀπὸ τὴ Γῆ!

ΕΙΝΑΙ ἔτοιμος πιά νὰ εγκαταλεῖψῃ τὸν ἀγῶνα ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Οἱ οὐνάμεις του ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ οἱ δυὸ ὀγκόλιθοι πλησιάζουν ὅλο καὶ πιο πολὺ ὁ ένας στὸν ἄλλο, συνθλίβοντάς τὸν ἀναμεσὰ τους.

Ἡ ἀνάσα του ἔχει κοπῇ! Τὰ πνευμόνια του καίνε, σὰν νὰ ἔχῃ ρίξει κανεὶς ἐκεῖ μέσα λυωμένο μέταλλο! Γὰ μπράτσά του πονοῦν σὰν νὰ τάχη χτυπήσει κανεὶς μὲ σφυριά! Τὰ γόνατά του λυγίζουν!

Καὶ οἱ δυὸ θράχοι ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν σφίγγουν, νὰ τὸν σφίγγουν μὲ ἀπίστευτὴ δύναμη!

Καὶ τότε ἀκούει πίσω του μιὰ γυναικεία κορυγή. Τὴν ἀναγνωρίζει! Εἶναι ἡ "Ελσα! Εἶναι ἡ ἀγαπημένη του!

Ἀκούει τὴν "Ελσα νὰ λέη:

— Κουράγιο. Ὑπεράνθρωπε! Τέντωσε τὰ παντοδύναμα μπούτια σου! Μὴν ἀφήσης τοὺς δράχους νὰ σὲ σκοτώσουν!

Ὁ Κοντοστούπης φωνάζει:

— Σφίξου, Ὑπεράνθρωπε! Κράτα καλά. Ὑπεράνθρωπε! Κράτα ὥσπου... νὰ σηκώσω τὰ μανίκια μου γιὰ νὰρθῶ νὰ σὲ βοηθήσω!

Αὐτὸ ἦταν! Ἡ παρουσία τῶν δυὸ πιδ ἀγαπητῶν του προσώπων, τὰ λόγια τῆς "Ελσας καὶ τὸ καλαμπούρι τοῦ Κοντοστούπη, δίνουν καινούγιες δυνάμεις στὸν Ὑπεράνθρωπο.

Κάνει μιὰ καινούργια προσπάθεια. Παίονει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ τεντώνει τὰ χοντρά μυῶδη μπράτσα του τόσο ἀπότομα καὶ μὲ τόση δύναμι, ὥστε οἱ δράχοι παύουν νὰ πλησιάζουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, νειήτες ἀγωνία γιὰ τοὺς τοεῖς φίλους μας ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ οἱ δράχοι μένουν ἀσάλευτοι σὲ μιὰ προσωρινὴ ἰσορροπία δυνάμεων.

Ἡ "Ελσα κάνει μέσα της μιὰ σιωπηλὴ προσευχή. "Αὐτὸ Ὑπεράνθρωπος δὲν κατορθώσῃ τώρα νὰ σπρώξῃ πίσω τοὺς δράχους, εἶναι ναμένος. Ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του,

θὰ ὑποχωρήσῃ καὶ θὰ γίνῃ λυῶμα ἀνάμεσα στοὺς δράχους!

Ξαφνικά, ἓνα διαπεραστικὸ τρίξιμο. ἓνας δυνατὸς κρότος ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τοὺς δράχους, σὰν νὰ εἶχε σπάσῃ ἓνα μηχανήμα!

Οἱ δράχοι ὑποχωροῦν ἀπὸ τοῦα καὶ τὸ ἀνοιγμα ποὺ ὑπῆρχε ποῖν ἀνάμεσά τους γίνεταί τώρα δυὸ φορές πιδ πλατύ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει χάρῳ μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο, ἀνασαίνοντας λαχανιαστά. Γιὰ ἓνα, διάστημα μένει ἐκεῖ ζαλισμένος, μὲ θολὰ μάτια. Ἐπειτα, συνέρχεται, τινάζεται ὀρθίος καὶ γυρίζει στοὺς φίλους του χαμογελώντας.

— Εὐχαριστῶ!, λέει. Ἡ παρουσία σας μοῦ ἔδωσε κουράγιο καὶ μ' ἔσωσε! Πῶς δομοὺς βρεθήκατε ἐδῶ κάτω:

Ἡ "Ελσα τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια. Ἐπειτα, ὁ Κοντοστούπης λέει:

— "Ἐνα πρᾶγμα μὲ στενοχωρεῖ. Ὑπεράνθρωπε!

— Ποιῶ;

— Ὅτι δὲν πρόλαβα νὰ σηκώσω τὰ μανίκια μου νὰ σὲ βοηθήσω νὰ σπρώξῃς τοὺς δράχους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βάζει τὰ γέλια.

— Εἶσαι ἀδιόρθωτος, Κοντοστούπη!

Σοβαρεύεταί, μένει γιὰ λίγον σκεπτικὸν κι' ἔπειτα λέει:

— Μὲ σώσατε ποῦ ἴρθατε ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ φέρατε σὲ δύσκολη θέσι. Δὲ θὰ εἶμαι ἐν

τελώς ελεύθερος νὰ δράσω, όταν σὰς ἔχω μαζί μου. Γι' αὐτὸ θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ γυρίσετε πίσω καὶ νὰ κρυφτῆτε μέσα στὸ ὑπόγειο πέρασμα ἀπ' ὅπου ἤρθατε καὶ νὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ! Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ περάσετε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δράχους! Ἄν ξανακλείσουν, εἴστε χαμένοι!

Ἀπόθθυμα, ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἑλσα γυρίζουν πίσω. Ὁ Ὑπεράνθρωπος περνᾷ γοργὰ ἀνάμεσα στοὺς ὀγκολίθους, ποὺ μένουν ἀκίνητοι αὐτὴ τὴ φορά. Φτάνει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος καὶ ἀντικρύζει ἕνα καταπληκτικὸ θέαμα.

Μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα μεγάλο νησί, εἶναι χτισμένη μιὰ πολιτεία! Τὰ σπίτια εἶναι μετὰλλινα καὶ ἀστράφτουν στὸ φῶς ἐνὸς τεχνητοῦ ἡλίου, ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ πανύψηλο ταβάνι τῆς σπηλιάς!

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, ξεγελιέται κανεὶς καὶ νομίζει πὼς βρίσκεται πάνω στὴ γῆ! Γιατὶ στὰ πεζοδρόμια τῆς Πολιτείας αὐτῆς φυτρώνουν δέντρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ἐκτείνονται πράσινοι ἀγροί!

Ὁ Κοντοστούπης, ὁ Τερατάνθρωπος καὶ τὸ Ζίεν - Ζίτσεν!

Η ΕΛΣΑ κι' ὁ Κοντοστούπης γυρίζουν πίσω. Περπατοῦν γοργὰ μέσα στὸν ὑπόγειο ἠλεκτροφωτισμένο διὰ δρομῷ.

Βιάζονται νὰ φτάσουν στὴ σχισμὴ τοῦ δράχου καὶ νὰ χωθοῦν μέσα στὸ ὑπόγειο πέρασμα, πρὶν συναντήσουν κανένα ἀπὸ τὰ τερατώδη ἀγριόσκυλα τῶν Τερατάνθρωπων.

Καθὼς πλησιάζουν στὴ σχισμὴ, ὁ Κοντοστούπης λέει:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουμε μόνο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Ἴσως χρειαστῇ τὴ... βοήθειά μου!

— Πάψε τέλος πάντων, Κοντοστούπη!, φωνάζει ἡ Ἑλσα νευριασμένη. Εἶσαι ἀνιπόφορος! Δὲν μπορείς ποτὲ νὰ πῆς κάτι σοβαρό!

Ὁ Κοντοστούπης θυμώνει.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ!.. λέει τῆς Ἑλσας. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ λὲς ὅτι...

Σηκώνει γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται χλωμὸ σὰν νεκροῦ.

Μπροστὰ του, μέσα στὸν ἠλεκτροφωτισμένο διάδρομο, στέκεται ἕνας Τερατάνθρωπος! Στὸ χέρι του ἔχει ἕνα πιστόλι καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ κακία.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια του τρέμοντας ὀλόκληρος σὰν ψάρι. Ἡ Ἑλσα τὸν μιμεῖται.

— Μὴ, ἀδερφοῦλη μου!, τοαυλίζει ὁ κοντοστόμπος δημοσιονόμος. Μὴ οἶξης! Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι θέλεις! Τὸ ρολόι μου!

Ὁ Τερατάνθρωπος δὲν καταλαβαίνει, φυσικά, τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά. Σαλεύοντας τὸ πιστόλι του ἀπειλητικά, τοὺς κάνει νύημα νὰ πλησιάσουν στὸν τοῖχο. Ἐκεῖ, ὁ Τε-

οατάνθρωπος πατάει ένα κουμπί. Ένα μέρος του τοίχου ανοίγει σαν πόρτα και φαίνεται ένα μεταλλικό δωμάτιο.

— Θέλει να μάς φιλακίση εκεί μέσα για να πεθάνουμε από πείνα και δίψα!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης έντρομος.

Και λέει πάλι στον Τερατάνθρωπο:

— Μη, αδελφούλη μου! Μη, Τερατάνθρωπάκι μου! Μη καλέ μου!

Και τότε κάτι παράξενο συμβαίνει στην ψυχή του Κοντοστούπη. Ο τρόμος που νοιώθει γίνεται τόσο μεγάλος, τόσο έντονος, ώστε για μια στιγμή ο Κοντοστούπης ξεχνάει τον εαυτό του. Χωρίς να ξέρη τί κάνει, απλώνει το χέρι του και αοπάζει το χέρι του Τερατάνθρωπου! Τò σπρίβει απότομα στραμπουλώντας το!

Ο Τερατάνθρωπος αφήνει μια κραυγή πόνου παρατώντας το πιστόλι του να πέση χάμω! Σαν άστραπη έρχεται στο μυαλό του Κοντοστούπη μια ανάμνησι. Θυμάται μια λσβή ζίου - ζίτσου, ένα άεροπλανικό κόλπο, που του είχε μάθει κάποτε ο Ύπεράνθρωπος.

Κάνει μια βόλτα γύρω από τον εαυτό του και σκύβει απότομα, τραβώντας με δύναμη το χέρι του Τερατάνθρωπου.

Τò πράσινο ανθρωπόμορφο τέρας σηκώνεται στον άέρα, περνά πάνω από τò κεφάλι του Κοντοστούπη, πιέ-

φτει με θρόντο χάμω και μένει ασάλευτο.

Ο Κοντοστούπης άνορθώνεται. Είναι κι' ο ίδιος κατάπληκτος με τò κατόρθωμά του.

— Ποι είσαι, Ύπεράνθρωπε, να μέ... θαυμάσης!, λέει.

Η Έλσα άκουμπάει τò χέρι της στον ώμο του για να τόν συγχαρή. Ο Κοντοστούπης νυμίζει πώς τόν έπιασε ένας άλλος Τερατάνθρωπος και... λιποθυμάει από τò φόβο του!

Στὴ Φωλιὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

πετάει πάνω από τὴ μεταλλινὴ πολιτεία τῶν πράσινων ανθρωπων, που εκτείνεται κάτω από τὴ γῆ.

Στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πόλεως, μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο κτίριο που φαίνεται νὰ ἀνήκη στὸν ἀρχηγὸ τους, εἶναι συγκεντρωμένοι χιλιάδες Τερατάνθρωποι.

Εἶναι ὅλοι τους ὡπλισμένοι με τὰ παράξενα ἀθόρυβα πιστόλια τους. Γύρω τους εἶναι παρατεταγμένα ἑκατοντάδες τόνκς, ἐπάνω σὲ μεγάλα ἀτσάλινες μπίλιες.

Ο Ύπεράνθρωπος, πετώντας με ἀπίστευτὴ ταχύτητα, κατεβαίνει πρὸς τὸ μεγάλο κτίριο καὶ χώνεται μέσα ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα ἄδειο δωμάτιο, ὅπου ὅλα τὰ ἔπιπλα εἶναι ἀπὸ γυαλὶ καὶ μέταλλο. Τὸ διασχίζει γοργά, ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ

μπαίνει μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου καμμιὰ δεκαοιὰ Τερατάνθρωποι εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ ἀκοῦνε μὲ προσοχὴ αὐτὰ ποὺ τοὺς λέει ἕνας ἀνθρώπος καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ κεφάλι τοῦ τραπέζιου.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γουρλώνει τὰ μάτια του, ἀπὸ ἐκπληξι. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ μιλάει σταῖς Τερατάνθρωπους, δίνοντάς τους σίνουρα διαταγές, δὲν εἶναι... Τερατάνθρωπος! Τὸ δέος του δὲν ἔχει πράσινο χρώμα καὶ στὸ κεφάλι του δὲν ὑπάρχουν κεραίες! Εἶναι λευκός! Τὰ μαλλιά του ἔχουν ἕνα δημοφιλὲς ξανθὸ χῶμα καὶ τὰ μάτια του εἶναι ναλανά!

Ὁ ἀσχηγὸς τῶν πράσινων Τερατάνθρωπων εἶναι ἕνας λευκὸς ἄνθρωπος!

Οἱ Τερατάνθρωποι τινάζονται ὀρθιοί. Τραβοῦν τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ στρέφουν πρὸς τὸν ἱπτάμενο ἐπισκέπτη τους.

Ὁ ξανθὸς ἀσχηγὸς τοὺς λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο στὴ ναλλικὴ γλῶσσα:

— Πῶς βοήθηκες ἐσὺ ἐδῶ: Πῶς πέρασες ἀπὸ τοὺς Δίδυμους Βράχους; Μείνε ἀκίνητος, γιατί τὸ πιστόλι τῶν ἀνθρώπων μου θὰ σὲ διαλύσουν! Ἐκτοξεύουν ἀκτίνες στὶς ὁποῖες τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει περιφρονητικά.

— Τὸ γεγονός ὅτι ἔφτασα ὧς ἐδῶ ἀποδεικνύει ὅτι οὔτε

οἱ βράχοι σου οὔτε τὰ πιστόλια τῶν τεράτων σου μποροῦν νὰ μοὺ κάνουν τίποτα!

Ὁ ξανθὸς ἀσχηγὸς λέει κάτι στοὺς Τερατάνθρωπους στὴν παράξενη γλῶσσα τους. Αὐτοὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη τῶν πιστολίων τους. Ὁ ἀσχηγὸς τοὺς γίνεται κατάγλωμος, βλέποντας πῶς ὁ ἀλλόκοτος ἐπισκέπτης του δὲν ἐπαθε τίποτα.

— Ριχτήτε ὅλοι ἐπάνω του καὶ αἰχμαλωτίστε τον!, φωνάζει ἄγρια.

Οἱ Τερατάνθρωποι ὑπακοῦν σὰν αυτόματα. Ὁμοῦν ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια τοῦ κόσμου, τοὺς ἀρπάζει ἕναν - ἕνα καὶ τοὺς πετάει... ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο! Ἐπειτα, ἀσπάζει τὸν ἀσχηγὸ τοὺς, ποὺ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ τὸν τραντάζει μὲ δύναμι.

— Ἐσὺ εἶναι ὁ ἀσχηγὸς αὐτῶν τῶν τεράτων. δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ρωτᾷ μὲ θυμό.

— Ν...ναί! Εἶμαι ὁ ἀσχηγὸς τοὺς καὶ ὁ... δημιουργὸς τους!

— Ὁ δημιουργὸς τους;

— Ναί! Ἄκουσε τὴν ἴστορίά μου... Κάποτε ζοῦσα κι' ἐνὸς πάνων στὴ γῆ ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἦμουν διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ καθηγητὴς πανεπιστημίου! Μιὰ μέρα ὁμως ἔκανα μιὰ ἀπίστευτη ἀνακάλυψη: βρήκα ὅτι μπορούσα, κάνοντας ἐνέσεις σὲ ἔντομα, νὰ δημιουργήσω ἄνθρώπους σὰν αὐτοὺς

που σκότωσες πριν από λίγο... με κεραίες και πράσινο χρώμα! Άμέσως μόλις ανακάλυψα την ανακάλυψή μου στην Άκαδημία, οι συνάδελφοί μου ειδοποίησαν την κυβέρνηση γιατί θεωρήσαν τα πειράματά μου ως επικίνδυνα για την ανθρωπότητα! Έστειλαν την αστυνομία για να με συλλάβει, μα εγώ δραπέτευσα και ήρθα στην Άφρική, όπως λίγα χρόνια πριν είχα ανακαλύψει αυτή την υπεραντη σπηλιά. Αποφασισμένος να εκδικηθώ, έρχομαι να κατασκευάζω τερατώεις ανθρώπους και σκυλιά. Σε δέκα χρόνια, με τη βοήθεια των πλασμάτων μου, από τα οποία μπορώ να φτιάχνω χίλια την ημέρα, έδημιούργησα αυτή την ύπνογεια πόλη έφωδιασμένη με όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Όταν έτοιμαστηκα έντελως, άνοιξα με μία έκρηξη την εισόδο της σπηλιάς, που την είχα φράξει όταν εγκαταστάθηκα εώ, και έξαπόλυσα τους πράσινους ανθρώπους μου έναντίον του κόσμου! Τους κατευθύνα από έδω μέσα δίνοντάς τους διαταγές με έναν ραδιοπομπό...

Ο Υπεράνθρωπος σκύβει και κυττάζει τον έγκληματικό έπιστήμονα άγρια στα μάτια.

— Θέλεις να πεθάνεις; τον ρωτάει.

— Όχι!... τραυλίζει αυτός τρομαγμένος.

— Άν δέ θέλεις να πεθάνεις, λοιπόν, θα καλέσεις τις

στρατιές των πράσινων τεράτων σου να γυρίσουν πίσω και να κατεβούν πάλι έδω μέσα!...

... Από ένα λόφο της ζούγκλας, όπου τους αφήσε ο Υπεράνθρωπος για να πάνε να ειδοποιήσουν τον πολιτισμένο κόσμο ότι ο πράσινος χειμαρρος θα γύριζε πίσω, ο Κοντοστόυπης κι η Έλσα παρακολουθούν με έκπληξι τις φάλαγγες των Τερατανθρώπων να επιστρέφουν από τα πέρατα της Άφρικής και να ξαναμπαινουν στη μαύρη τρύπα της Κοιλιάδας του Διαβόλου!

— Ο Υπεράνθρωπος έκανε πάλι τὸ θαύμα του!, λέει με θαυμασμό η Έλσα.

— Ο Υπεράνθρωπος καί... ο Κοντοστόυπης!, τη διορθώνει ο κωμικός δημοσιογράφος.

Η Έλσα δὲν προλαβαίνει να τον κατασαδιάσει. Μιά βουή ακούγεται πάνω από τα κεφάλια τους και ένα έλικόπτερο προσγειώνεται κοντά τους. Το οδηγεί ό... Τζιμ Μπάρτον!

— Γρήγορα!, φωνάζει. Έλάτε μέσα! Άμερικανικά αεροπλάνα θα ριξουν άτομικές βόμβες για να καταστρεψουν την Πολιτεία των Τερατανθρώπων μαζί με τους κατοίκους της!

Μπαινουν μέσα και τὸ έλικόπτερο πετά και απομακρύνεται γοργά...

Και οι τελευταίοι Τερα-

τάνθρωποι έχουν τώρα κατεβή στη μαύρη τρύπα τῆς Κοιλιάς τοῦ Διαβόλου. Ἐνα σμήνος ἀπὸ βαρειά βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα φτάνει πᾶνω ἀπὸ τὴν Κοιλιάδα τοῦ Διαβόλου. Πέντε ἀτομικὲς δόμβες πέφτουν ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ὁλόκληρη ἡ κοιλιάδα γίνεται σὰν ἡφαίστειο!

Ἡ Πολιτεία τῶν Τερατάνθρωπων δὲν ὑπάρχει πιά!

Μέσα στὸ ἐλικόπτερο, ἡ Ἔλσα γυρίζει καὶ κυττάζει μὲ ὑποψία τὸν Τζίμ.

— Πῶς βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ, Τζίμ; ρωτάει. Μὲ κάνεις νὰ πιστεύω κάθε τόσο ὅτι...

— ...ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἔ; Τὴν διακυπτεὶ ὁ Τζίμ γελώντας, Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητή μου...

Ὁ Κοντοστούπης μορφάζει κωμικά.

— Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά!, φωνάζει. Πάλι καθγαδάκι θάχουμε; Δὲν ἐδήλωσα τὴν τελευταία φορὰ ἐπισήμως ὅτι... ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὑπεράνθρωπος; Βάλτε το καλά στὸ μυαλό σας, λοιπόν.

ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶμαι ἐγὼ!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο

ὑπὸ Θάιο, Ἀστρίτη.

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες,

Κανένας σας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὴν τρίτη περιπέτειά μου, ποὺ θα κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχομένη ΤΡΙΤΗ μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

Θὰ σᾶς συναρπάσω καὶ θὰ σᾶς ξετρελλάνω μὲ καινούργια καταπληκτικὰ ἐπεισόδια.

Δικός σας
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Γραφεῖα — Τυπογραφεία: Στοὰ Πάππου ἀριθ. 9 — Τηλέφωνο: 33.291

ΑΡΙΘΜΟΣ 2 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησία δρχ. 110.000 — Ἐξάμηνος δρχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια 7 — Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδοσις - Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφίγγος 38

& ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, λ. Θησείας 323

